7è recull de contes ANTIAUTORITARIS

Correccions a càrrec de la secció correctora de Negres Tempestes.

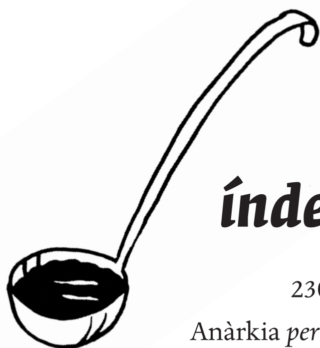
Il·lustracions de la portada i la contraportada
+ maquetació:

Producció Editorial:
Negres Tempestes
www.negrestempestes.org

Dipòsit Legal:
Printed by Publidisa

índex de contes

23091

ARA

Surt de la feina a les 34'56 hores Lèimar (hL). Treballa al districte 213, arxivant documents i troballes del passat, fent del que fins a mitjan segle XXI va anomenar-se arqueòleg. Com la resta d'Unitats Humanes (UH) amb qui comparteix responsabilitats, ja ha omplert amb la seva jornada d'aportació a la Macrocorporació Criptocultural (MC).

Des de la Convenció de l'any 2856 que les maquines cibernètiques fan les tasques més dures. Aquesta mateixa legislació va prohibir que els robots evolucionessin en l'àmbit biomental, per evitar que acabessin sent un perill per a la pròpia l'espècie humana: 'Més i millor màquines, però ximples', va ser l'eslògan. Precisament, alguns científics que van plantar cara a aquesta normativa van ser detinguts i internats en els Camps de Reorientació, els temibles CdR.

En 23091 només sap d'ell i del seu passat senzillament això, un número i res més, cap mena d'explicació ni de justificació que no sigui el Dogma Universal (DU) que és obligat de conèixer. De fet, tampoc, en cap moment ningú de Nova Terra (NT) es plantejaria desafiar el totpoderós Sistema Central (SC) que regeix les seves vides, perquè els han injectat, en el cervell, des del seu naixement, la por i el respecte – l'inqüestionable poder del SC –; i a l'exterior, tothom sap que no hi ha res més que la contaminació, la destrucció i les mutacions genètiques que va provocar el Gran Cataclisme (GC) de l'any 2054.

Les darreres generacions d'humans que van reproduir-se sense assistència científica, de manera natural, són ara ja un mite que solament s'estudia el cinquè any de Criptoestudis Elementals Prehistòrics (CEP). En la memòria autoritzada d'en 23091 hi ha enregistrat l'Ensenyament Obligatori Universal (EOU) del DU, un seguit de regles i clàusules in-

qüestionables, que cal seguir com es feia amb les religions en èpoques pretèrites, amb el condicionant legal, però, que apartar-se del que està establert forçosament comporta el càstig, la pèrdua de privilegis, la desaparició.

En 23091 és un ciutadà adscrit a la Gran Corporació Universal (GCU) l'any 3013, quan solament existeix una forma de Pensament Únic i una organització sistèmica de caràcter totalitari. Després de 52 hL (unitat temporal molt diferent a les que hi havia en el segle XXI), en té dret a 156 en les quals pot perfeccionar-se tècnicament – i pujar així de categoria per obtenir majors privilegis – o dedicar-les, si així ho desitja, al lleure permès i també absolutament regulat.

A la GCU de Nova Terra és obligatori, per llei, dormir diàriament 100 hL, endollant-se, a més, a les tecnomàquines reglamentàries de somnis controlats. L'activitat sexual és també permesa, en aquest cas un màxim de 23 hL i seguint, estrictament, els protocols de Realitat Virtual de la Libido (RVL).

El ciutadà 23091 arriba a la seva llar després d'agafar l'únic transport existent, el Megametropolità que comunica tots els accessos coneguts del planeta. La seva casa és un tecnocublicle que comparteix amb unes 20 persones més i 15 robots de servei. Quan més pugi de categoria podrà cohabitar amb menys gent, fins a un mínim de 4, són les lleis corporatives.

Després del que es coneix com el Gran Final (GF), els humans van trobar la manera de superar l'adversitat un cop més i aixecar-se de la seva gairebé probable extinció dissenyant un món subterrani sota l'escorça terrestre. Van il·luminar la foscor amb energies microbiològiques que generaven noves formes de llum que es diferenciaven ben poc del que havia estat la solar, quan encara era possible gaudir-ne a l'exterior.

En 23091 arriba a casa, el seu robot assistent l'espera i li recull els objectes personals. Li ha preparat una dutxa fosfàtica i el lleuger i còmode vestit de descans nocturn. Un cop fets els procediments obligatoris de desinfecció urbana s'estira al llit bionergètic, i després d'endollar-se el casc criptooníric comença a fer les hores d'aturada que li pertoquen. Potser més tard, quan s'aixequi, practicarà sexualitat amb la UT número 34.567, del sexe V, i seguirà els seus estudis de bioneurohistoriologia d'abans del segle XX, un espai cronològic del que existeix material documental mínim i que li suposa un gran repte intel·lectual, compartit

solament per uns pocs al món. De fet, no es conserva cap tipus d'informació prèvia a 2.017. No es permet especular ni imaginar, tampoc. I l'aparició de qualsevol troballa que provingui del passat ha de ser comunicada immediatament a les autoritats.

Quan prem el botó vermell de l'aparell queda adormit en un nanosegon. En la seva ment comencen a injectar-se imatges induïdes en les quals veu d'altres éssers com ell treballant i que li mostren el món subterrani perfecte, inqüestionable, del que forma part com una peça més de l'engranatge sociopolític on tot és obligatori, està delimitat i no hi ha espai per a ser individual.

ELLS

Amb el nou dia en 23091 comença una altra jornada laboral. Com sempre, el robot assistent li deixa tot preparat. L'esmorzar es fa en un àmbit domèstic col·lectiu. Ningú parla mentre mengen, solament alguna mirada furtiva perduda, molt ràpida, en el seu cas amb en 34.567, perquè tots dos encara recorden experiències de sexe virtual compartides els darrers dies.

El Megametropolità el deixa a la feina. Tot és massa perfecte. El seu treball consisteix en analitzar i arxivar documents i material que es conserva del món anterior: objectes i arxius informàtics que provenen d'incautacions, troballes, donacions i entregues o del fons que ha conservat l'Estat.

No tothom pot fer una tasca tan especialitzada i ells és un perfil seleccionats entre milers, el que li dóna, en secret, un to d'autosuficiència que sap que no pot mostrar perquè podria ser detectat i això li comportaria greus problemes. L'ego no existeix des de 2059, no és permès.

Comença a interactuar amb els ciberordinadors: descodificant arxius escrits en llengües antigues com l'anglès, l'espanyol o el xinès, que els traductors transcriuen en mil·lèsimes de segon. El procés de catalogació pot suposar la desaparició del document si és considerat prohibit o antidogmàtic.

Un cop enllestida aquesta tasca ve un segon nivell consistent en el material tàctil. Objectes tangibles que ha de manipular amb guants i vestuari especial per no infectar-se. Material conegut en llengües anti-

gues amb el nom de 'claus', 'ulleres', 'roba', 'telèfons', 'jocs'... i milers d'entrades més que en el món actual no tenen utilitat. A ell, això és el que més li agrada, com si cada cop que manipula un d'aquells estris es retrobés amb una part de si mateix perduda, oblidada.

Hi ha un moment en el qual manipula un 'llibre', una mena de caixa feta en un material anomenat 'paper' en el qual els humans escrivien la seva informació, les seves inquietuds i fantasies. En 23091 pensa en què els predecessors eren molt rudimentaris i que molts dels seus coetanis no entendrien la utilitat del que té a les mans: un tipus de producte compacte, molt deteriorat pel pas del temps, amb paraules i dibuixos impresos en colors esgrogueïts. Va passant les anomenades 'pàgines' per visualitzar mots i conceptes que no entén – tot i que ell és un dels màxims especialistes que hi ha en aquest camp –, quan succeeix un fet determinant, un anomenat 'full doblegat' cau a terra, junt als seus peus.

En 23091 pren aleshores una decisió que podria canviar la seva vida. Sent la necessitat de transgredir el sistema i en una centèsima de segon, que coincideix amb un moviment de tres dels seus companys que no es troben en el mateix angle visual, s'ajup, recull l'objecte i el posa a l'interior de la seva butxaca. Sap que la finor de la troballa farà que sigui difícilment detectable, d'una banda, de l'altra, la pròpia matèria amb què està creada fa que sigui fàcil escapolir-la del centre. De fet, no està segur de res, però sent dins seu que aquest cop cal arriscar-se, com si es tractés d'alguna cosa que no pot evitar. Un lleuger augment de la seva activitat cardíaca i la suor són els únics canvis que l'escàner termocorporal contempla, motiu pel qual, més tard, el seu cap, en 74563, li recomana que sigui revisat pel metgerobot de la Unitat Sanitària (US) quan arribi a casa.

En 23091 torna a la llar aquell dia amb una sensació nova, estranya, com mai ha tingut en tota la seva vida, la de la transgressió. Amaga el paper en un dels calaixos, sota l'equip d'intervenció arqueològica per anar a la superfície, que mai ha fet servir, un àmbit de la seva vida domèstica, aquest, que sap que mai supervisaran els robots.

A la nit, mentre somnia els programes onírics que el sistema li endolla directament al seu cervell, té visions estranyes que se sobreposen en les imatges: veu una gent diferent, els habitants dels segles XXI i XX, que identifica pels seus coneixements especialitzats; també somnia éssers humans d'altres èpoques mentre se sent atret per un abisme que

23091

no coneix, però que li llença senyals d'alerta. Comença a ser conscient, encara que no sabria explicar-ho, que viu en un món monstruosament harmònic, el seu.

JO

Ha estat prou prudent de no tocar el 'paper'. No ho farà en dies per si s'hagués pogut detectar alguna escletxa en el seu comportament. Té por del que li podria passar si constatessin alguna anomalia en el seu protocol diari. Fingeix trobar-se malament quan el metgerobot de la US l'analitza. Els mals del cos els poden trobar i diagnosticar, però els de l'ànima encara no. Li diuen que té un grau d'estrès per damunt de la mitja. Aquell matí és prou hàbil per fingir a la feina un mareig i l'endemà, nova visita mèdica i l'obtenció de 1224 hL en una unitat de descans (UdD). Sap que serà el lloc més segur on podrà inspeccionar la seva troballa.

A l'UdD forestal, en 23091 s'amaga en una zona boscosa mentre fingeix que fa esport. Allí, on no se sent vigilat i després d'una bona estona de pensar-s'ho, es treu de la butxaca el full: està ple de paraules en llengua arcaica anglesa que mentalment va traduint.

En el primer paràgraf del text, un supervivent del Gran Cataclisme li parla d'un santuari que es troba a la superfície, assegurant que fa anys que a l'exterior es pot viure en les mateixes condicions que al segle XX, però que al sistema no li interessa que se sàpiga, per raons òbvies, i amaga amb màxim zel aquest gran secret.

L'anònim informant també assegura que ell ha trobat un grup de persones que viuen en llibertat, adaptats a les circumstàncies ambientals i en règim de comunitat oberta. Els supervivents s'han agrupat i recullen totes les restes que troben de l'antic món per reconstruir la forma de vida dels ciutadans dels segle XXI.

En el paper hi ha totes les indicacions per trobar una de les sortides possibles a l'exterior. En lletra molt minúscula i uns gargots precisos que en 23091 memoritza un cop i un altre, primer mirant les instruccions del full, i uns dies després repetint-les un cop i un altre a la seva ment, fins que formen part del seu cervell i pot anar esmicolant el paper en milers de trossos que va llançant a multitud de llocs perquè no hi hagi manera d'apedaçar-lo ni de reconstruir-lo.

A la feina ha recuperat el ritme habitual, però té la ment en fugida

lliure. Un cop i un altre, mentre treballa es repeteix l'esquema de l'evasió i per les nits no s'endolla el programa del casc criptooníric i somia en paisatges que ha vist en objectes anomenats 'quadres', en imatges que ha descobert en els 'llibres' que el transporten a un planeta en el qual hi ha oceans naturals, homes i dones lliures, d'altres espècies conegudes com 'animals', un nou món en el qual es pot fer el que et ve de gust, respirant aire pur i els raigs del sol són autèntics.

EL TOT

Aprofitant les hores de lleure i un permís per visitar la zona 45UJK, en 23091 agafa el Megametro i ressegueix mentalment les instruccions. Hi ha una part d'ell que sospita que tot pot ser un parany del Sistema, que li han deixat les pistes perquè infringeixi el DU, capturar-lo i represaliar-lo. En la seva existència li han injectat tanta por al seu interior que creu que aquesta possibilitat és altament probable, però malgrat la convicció que pugui ser així, hi ha un impuls dins seu que fa que tingui la necessitat de tirar endavant, necessita trobar la sortida a una realitat angoixant i ha decidit jugar-se-la del tot.

Seguint el que ha memoritzat un i altre cop, sap que ha d'anar al darrer vagó i just en el moment en què s'obrin les portes baixar l'últim i llençar-se al forat obscur del túnel. Les indicacions li apunten un breu temps – comptar de l'1 al 10 – per avançar en la foscor i 5 unitats més perquè no vingui un altre transport i l'esclafi.

I se la juga sense dubtar: compta 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 a obscures i gira a l'esquerra. Hi ha una entrada i cau a dins amb un cop sec: 1, 2, 3, 4, 5 i apareix un nou tren amb passatgers, que l'hauria esmicolat de no haver estat prou ràpid.

Avança uns metres, que se li fan eterns en la foscor, a les palpentes toca la paret, fins que troba un interruptor. El prem i s'obren centenars de llums fluorescents, molt antigues segons li consta. Davant seu un gran túnel que ara roman il·luminat. Comença a caminar…

Unes 2 hL després continua seguint el mateix paisatge, com si un gran arquitecte hagués dissenyat una obra que supera la seva humanitat individual. Cau retut i s'adorm. Al cap d'una hL es desperta i

s'aixeca mentre tot segueix igual. Torna a caminar, 6 hL més, i aprop de l'extenuació arriba al que sembla el final, una paret. Davant seu un cadàver molt descompost, probablement víctima dels trets làser de la Policia Sistèmica (PS), que ha anat a morir allí, en aquell racó. Pensa que el cos deu pertànyer a qui va deixar el full dins el llibre perquè ell l'acabés trobant.

Cau esgotat a terra, vençut, deprimit, pensant que allí conclou la seva fugida. S'asseu i es posa angoixat les mans al cap, repetint-se que no havia d'haver-se arriscat. Hi ha un instant, però, que es fixa en l'escala estreta i vertical de metall que surt de la banda esquerra i que s'alça cap a dalt de tot, encara que no hi vegi final. L'última opció. S'hi enfila. Hi esmerça tres quarts d'hL en anar pujant quan veu una escletxa de llum en una cúpula. Hi arriba neguitós. Treu el cap. És aleshores que el seu rostre contacta amb una alenada d'aire fresc, quan els seus ulls veuen el blau del cel, el del mar, el verd dels boscos de veritat per primer cop.

- - - - -

Albert Calls i Xart
Il.lustració: Joan Turu

Anàrkia

L'emperador de Bànquia lluïa la seva millor armadura, envoltat dels seus generals aixecava el seu cedre d'or i pedres precioses portades de tots els racons del seu imperi. Davant seu, el príncep i hereu. Darrera un immens mapa dels territoris conquerits els darrers 40 anys del seu sagnant regnat. Territoris on ell havia imposat "la seva pau", "el seu ordre". Esborrant els costums anteriors, deus, creences i tradicions havia aconseguit el que creia era el seu millor llegat, la unitat gràcies a l'autoritat.

Les seves lleis s'imposaven amb mà ferma de nord a sud i d'est a oest, no li tremolava la mà alhora d'enviar a tots els que el desafiaven a la forca o a la presó.

El seu posat però no era, ni de bon tros, el d'un monarca satisfet. Un racó del mapa tenia un color diferent. Un tros del món, el seu món, el regne d'Anàrkia, no era dins els límits del seu imperi.

Aquest era el motiu d'aquell gran consell. Molts cops havien estat enviats espies i grups armats per tal d'avaluar l'enemic. Desenes de missives al Rei d'Anarquia demanant la seva rendició i acceptació del seu ordre. Cap havia tornat.

Al capvespre dels seus dies no estava disposat que algú desafiés la seva autoritat. Enviaria al seu hereu al capdavant de 1.000 soldats per canviar aquesta situació, la seva única derrota.

Al cap d'uns dies l'exèrcit avançava decidit cap Anàrkia. Rumors i especulacions envoltaven als soldats que intentaven imaginar el secret de la resistència d'aquell poble. Imaginaven enormes muralles, temibles fortaleses, soldats armats fins les dents i un monarca amb més autoritat que el seu propi Rei. Com sinó podien haver resistit fins ara?.

Quan arribaren al llindar d'Anàrkia quina fou la seva sorpresa quan veieren que no els esperava cap muralla, cap fortalesa, cap soldat...només camps sembrats i boscos frondosos. Aquesta descoberta infongué

una gran por als soldats que imaginaren que la defensa d'aquell regne havia de ser per força màgica.

Van haver-hi força desercions, soldats que no van tornar a Bànquia on sabien que els esperava una mort segura. Quina mena de Rei podia defensar aquell regne?.

El príncep va encoratjar, al mateix temps que amenaçar, als que quedaren, i van continuar camí en estat d'alerta, espantats i desconfiats.

Al cap de poc es van trobar un llenyataire que sortia del bosc. El príncep el va cridar:

- Tu, llenyataire, on és el teu Rei? Sóc el príncep de Bànquia i vull parlar amb ell. – va dir en to enèrgic i decidit.
- Parla doncs, sóc el Rei d'Anàrkia, què desitges? - va dir en un to tranquil i amistós.
- Hem topat amb el boig del regne. - es va dir.
- No em facis perdre el temps sonat!. Poc t'estimes la vida si parles així a un exèrcit com el meu! Anem!!.- i varen continuar camí.
No varen passar dos camps de farigola que trobaren a un traginer que anava tot tranquil en la seva direcció.
- Tu, traginer, on és el teu Rei? On és qui us mana a tots plegats?
- Bon dia senyor. - va dir ni sense fer cas dels soldats – el teniu davant, sóc el Rei d'Anarkia, allà on vaig es fa la meva voluntat, què desitgeu?
- Tu no pots ser el Rei d'Anarkia babau! On és el teu seguici? On el teu palau? On la teva escorta?!
- Son a... - no va tenir temps d'acabar que el príncep ja feia marxar a tots els seus soldats encara de murri i fent un gran rebombori entre sorolls d'armadures i mitges veus dels soldats.
- Tingueu bon dia! - digué el traginer.
Mentre l'exèrcit avançava cap al cor d'Anàrkia s'anaven succeint els encontres amb sonats que afirmaven ser el Rei. Per enlloc ni soldats, ni fortaleses, ni presons. Tan sols camps, molins, granges i camperols-reis.

Varen passar els dies que es tornaven setmanes i mesos. L'emperador esperava notícies de la victòria del seu fill però no en rebé cap. Enfurismat com mai va ordenar reunir tot l'exèrcit. Foren cridats tots els homes que poguessin aixecar una espasa. Ell mateix al capdavant aniria fins Anàrkia per veure que havia passat.

Al cap de poc tot era a punt, 10.000 homes el seguien. Les notícies

de la desaparició del príncep i els seus 1.000 homes s'havia escampat com una taca fosca i pesada entre els soldats. Les histories dels bruixots d'Anàrkia es multiplicaven així com les del destí fatal i final de les pobres ànimes que l'havien acompanyat.

Ni la por a l'emperador ni la seguretat del nombre va impedir múltiples fugides. Com més a prop d'Anàrkia més eren els que corrien.

Després de la sorpresa de no trobar ni muralles ni defenses, de trobar una sonada trementinaire que afirmava ser la Reina, dos nens a la vora del riu que digueren ser Prínceps i d'un moliner que deia que els seu molí era el Palau del regne, veieren per fi un petit poblet. Amb només 5.000 homes tremolant va avançar cap al poblet. De sobte però, veieren una cosa que els tranquil·litzà. Cap a ells venien tot enfilant el camí el seu jove príncep acompanyat d'una bonica noia.

- Bon dia benvolgut pare! Sigueu benvingut al regne d'Anarquia! - Digué amb una joia que els deixà ben sorpresos.
- Lloat siguin els nostres avantpassats. Sou doncs, fill meu, el Rei d'Anàrkia?
- I és clar! - digué.
- Com no heu enviat cap emissari? On és el vostre exèrcit? Expliqueume ara mateix que ha passat?
- Seieu pare, feu descansar els cavalls i els vostres cors atemorits.

Llavors el príncep relatà els seu viatge; com els seus soldats foren fugint. Primer ben lluny i després entre els camps. Després de trobar 10 reis d'Anàrkia va arribar al poble amb només un petit seguici. Va parlar amb el pastisser-rei, amb el verduler-rei, amb la carnissera-reina. Així fou que va anar entenent que era Anàrkia. Aquí tots eren Reis i Reines. Tots iguals. Tots monarques amb el seu Palau.

- Qui imposa doncs l'ordre? Qui marca les lleis? Qui l'autoritat?- digué un emperador roig de fúria.
- Cada rei i cada reina mana de la seva vida i arriba als pactes i acords necessaris amb els altres. Tenim tots una vida plena, no calen ni lleis ni presons. Els que abans eren soldats ara son reis i no els cal les forces de les armes. Deixeu pare que us expliqui com he arribat a ser rei i aquesta la meva reina. Igual que vos vaig arribar al cor d'Anàrkia sense entendre res de res. Els meus homes més valents foren fugint davant la sorpresa de no trobar cap adversari. Us adoneu de la ironia pare? Homes que no fugirien mai d'un perill fugint per no trobar-lo.

Quan vaig arribar al poble jo mateix era un sac de fúria i por al mateix temps. Tot em semblava perillós, tot una trampa dels dimonis d'Anàrkia. Fou llavors que veié a la princesa que teniu al davant. Tota por i recel desaparegué al moment. Tot fou felicitat...

L'emperador anava a ordenar empresonar al seu fill pensant que s'havia tornat boig i cremar tot el poble però el deixà seguir el relat.

- Fou ella qui m'ho feu entendre tot. Fins hi tot encara riu ara quan recorda el dia que jo, tot enamorat, vaig demanar de parlar amb els seus pares per demanar-los la mà.
- Les princeses - continua ella - som lliures per triar el nostre príncep. Serem rei i reina amb llibertat i per amor i no d'una altra manera. Ningú no és per sobre de l'altre. Un cop trobes la teva llibertat tot et sembla veritablement màgic, tot flueix i res costa. La nostra autoritat és el respecte pels altres, per tot i tots. Els prínceps i princeses tampoc són propietat dels seus reis i gaudeixen de l'aprenentatge que els ha de portar a ser reis i reines ells mateixos.
- Vam passar uns dies meravellosos fins que com us dic vaig entendre tot i llavors va ser quan vaig fer el que havia vingut a fer. Pare!!! sigueu també vos rei, aquí a Anàrkia.

L'emperador, que els escoltava sense donar crèdit al que sentia, de sobte s'adonà que el seu minvat exèrcit estava parlant plàcidament amb la gent d'Anàrkia i els seus antics companys. Comprengué que ja no tenia cap autoritat sobre ells. Sense saber ni que dir ni que fer, es quedà paralitzat tot sentint una derrota que va més enllà que qualsevol altra derrota que hagués pogut tenir momentàniament al llarg de la seva vida. Davant d'ell el seu fill ple de felicitat i al seu voltant tots els seus soldats fent de persones.

Van passar molts dies fins que el Rei de Bànquia pogués pronunciar cap paraula. Quan finalment es va relaxar va sentir dins el seu cos una gran pau, va passar de ser el Rei de Bànquia a ser el Rei d'Anàrkia.

D'ençà d'aquell dia la pau es va escampar per tot el territori de Bànquia on ja no hi havia soldats ni presons. La gent va trobar tan gratificant ser reis i reines de les seves vides que van deixar de complicar-se per tenir més o ser més poderosos que els seus veïns. Aviat el mapa d'Anàrkia es feu gran i conquistà tots els territoris de Bànquia. Sense exercits, sense lluites amb "només" l'autoritat de tots els que volien ser lliures.

Jesús carbó i Dana Baena

Balanç

Cada matí, ell agafava el metro per anar a treballar. Anar amb transport públic li anava millor que conduir el cotxe esportiu que s'havia comprat feia dues setmanes. El metropolità no estressava, no comportava cap possible perill de rebre una multa o patir un accident i també era més barat.

Cada matí, ella també viatjava amb metro. El transport públic era quasi el seu únic mitjà de subsistència, es tractava del seu lloc de treball. Tot i que no feia ni un any que havia arribat a la ciutat, coneixia les línies de metro com el palmell de la seva mà. Aquest domini del transport subterrani era el resultat de cinc o sis hores diàries de viatjar per sota túnels i caminar pels passadissos per anar d'una línia a l'altra.

El viatge de deu parades que feia cada matí era llarg i lent, però mai trobava a faltar el seu cotxe vermell, a l'interior del qual podia escoltar música i fumar. Sortia de casa a les vuit del matí, caminava una miqueta i baixava les escales que portaven al cor de l'estació soterrada. Després d'uns 35 minuts de viatge tornava a sortir a la superfície, als carrers sorollosos i plens de gent de la ciutat. Una passejada de pocs metres el portava fins la porta de l'edifici que embolcallava el seu despatx, el seu despatx de director de vendes d'una multinacional.

A les set del matí, ella li donava l'esmorzar al seu fill de cinc mesos. Intentava donar-li el millor, o el millor d'allò que havia pogut aconseguir el dia abans gràcies a una esgotadora jornada. Després de l'àpat, deixava el nen sota la custòdia de la seva filla de deu anys i sortia de les quatre parets de teulada d'uralita que tenien com a habitatge. Caminava més de dos quilòmetres per arribar a la boca del metro. Feia quasi mitja hora de viatge dins del cuc metàl·lic, sense bitllet i sense seure, per arribar a la parada Nus, que connectava la línia Nord, la Oest i la Sud. La línia Sud era la que feia servir cada tarda per tornar a casa.

La línia Nord era la que portava al centre de la ciutat, és a dir, la zona turística i epicentre dels negocis i de les oficines de tot tipus. Ell venia de la línia Oest i baixava a la parada Nus per enllaçar amb la línia Nord i arribar a la feina.

Ella també baixava a Nus per agafar la línia que portava al centre de la ciutat, ja que sabia que a primera hora del matí molta gent anava a treballar al cor de l'urbs. La línia Nord era sinònim de tenir moltes més possibilitats de guanyar més diners, ja que amb les altres línies no es feia tanta caixa.

Mentre ell esperava l'arribada del comboi a Nus, va veure a la dona que vivia sota la teulada d'uralita asseguda a un banc de l'andana, però no li va dedicar ni cinc segons del seu temps. Tot i que era una dona jove i maca, perquè ho era, quasi ni se la va mirar. No li va entregar ni la meitat de l'atenció que li hauria regalat a qualsevol altra dona.

El soroll que s'amagava darrera la foscor del forat que delimitava pels dos costats l'andana de Nus va indicar als viatgers que el metro s'acostava. El comboi es va aturar i el soroll del motor va omplir l'espai. Ell va pujar al segon vagó i ella al tercer. Ell va seure i va obrir la seva carpeta de cuiro marró. El cuc metàl·lic es va posar en marxa. Ella es va agafar a una barra de ferro vertical d'aquelles que serveixen per no perdre l'equilibri i va començar a parlar en veu alta per adreçar-se a totes les persones que estaven en aquell vagó i a ningú en concret. Ell va treure del portafolis l'informe que havia rebut el dia anterior de la mà de la seva secretària, la Júlia. El document recollia el balanç de l'empresa, el balanç dels darrers sis mesos.

Quan el comboi va arribar a la següent estació, ella va baixar a l'andana amb 75 cèntims a la mà i va entrar al segon vagó, on ell es trobava immers en un ball de xifres. Abans que el conjunt de vagons tornés a iniciar la marxa, ella va tornar a articular el seu discurs en veu alta … l'objectiu era explicar la seva història personal. Es tractava d'una refugiada, una víctima més d'una guerra llunyana que l'havia empès a l'exili i a la misèria. Només demanava als viatgers una ajuda econòmica per alimentar els seus fills. Després d'escoltar la seva odissea personal, una dona d'uns 60 anys li va donar 30 cèntims, l'estudiant li va oferir 20 cèntims i, l'obrer, que portava la roba plena de pintura i de guix, una moneda de mig euro.

Ell va sentir la història de penalitats i de dolor de la refugiada, però no va aixecar el cap ni un moment del full de paper de qualitat que recollia l'actiu i el passiu de la multinacional. No podia desviar l'atenció cap aquella dona o, potser, no volia fer-ho. En el termini de sis mesos, l'empresa on treballava de director de vendes només havia guanyat tres milions d'euros i s'havia de trobar urgentment una fórmula corporativa i comercial més rendible i eficaç. De cop, va trobar davant seu una mà estesa que sostenia algunes monedes. La dona li va dir: "Una ajuda, si-us-plau". Ell va aixecar la mirada del full, es va afluixar la corbata i li va fer que no amb el cap. No portava diners a sobre, els tenia tots al banc i, de ben segur, que la dona no acceptava targetes de crèdit, va pensar. Ella va continuar demanant fins el final del vagó i va baixar a la següent estació. Ell també va baixar. Ella va sortir per l'avinguda Cordó i ell per les escales que portaven al passeig de la Lluna, un dels carrers més lluents del centre neuràlgic de l'economia de la ciutat.

Ell va entrar al seu despatx i va signar un contracte de col·laboració amb una altra empresa del ram que tenia preparat a sobre de la taula. La Júlia l'havia redactat i perfilat del tot amb un temps rècord. L'acord aportava un milió d'euros de beneficis a l'any. Després d'estampar la seva signatura a totes les pàgines del contracte, va obrir el diari del dia per les pàgines salmó dedicades a l'economia. Semblava que les coses anaven bé, sobretot per empreses com la seva.

Ella va entrar a un supermercat situat a l'avinguda Cordó i que feia cantonada amb el carrer del Remei. Va fer balanç dels diners que portava a la mà. Va comprar un litre de llet, una barra de pa de quart de quilo i un paquet d'arròs. L'actiu li va quedar altre cop a zero.

Xavi Martí Juan

De llibres... que són contes... Somnis que són llibres...

- Voldria somiar, intensament ... tenint a les mans un bell llibre que em trastoqués la veritat, o potser ja no caldrà ... si seguíssim allò que pertoca - em digué un personatge ben amagat dins de la memòria ... i em continuà assenyalant un camí costerut que era lluny de tota qüestió raonable.

- Has de deixar tot el que portes entre mans ja que els minuts se t'han acabat, i faràs un gir inesperat ... No pot ser que només comptis i calculis els diners que has guanyat fa poc. És senzillament horrorós el fet de només anar afegint diners i diners. No té cap sentit. Has de mirar el que deixes enrere perquè senzillament això no pot tenir cap nom honorable ...

Vaig girar el cap i els peus em menaren per un camí inversemblant perquè anava nu de cap a peus, però ja no m'importava res de res i tot semblava ben estrany, estrany del tot ... ja que no tenia ningú a la vista, només se m'acumulaven ombres i més ombres ... i recordava només històries sense cap sentit ...

Ahir mateix era en una casa esplendorosa i amb un munt de gent que manava jo mateix ... Tenia una empresa, una dona, uns fills i tot rutllava com una seda ...

De sobte es girà un impetuós vent que ho trastocà tot ... amics i coneguts em giraren l'esquena, la dona m'abandonà i els fills em deixaren sol i sol vaig començar a fer un camí ben costerut. El primer pas va ser posar-se en moviment i el segon ja va ser trobar-hi un sentit a tot plegat. Els diners ja no valien res de res i només el treball podria tenir un cert sentit quan fos com una mena d'intercanvi ... jo aporto una cosa i l'altre em fa aquesta altra qüestió però sense cap sentit de competició. Gairebé semblava un miratge ...

- Has vist com ha girat el món? - em digué un personatge des de la llunyania.
Jo li vaig contestar com si m'apressés una muntanya de fets i d'idees que em donaren la volta al cap...
- No corris de cap manera ... cal ser amatents però alhora és precís no córrer mai.
Em vaig girar sense girar-me. Jo anava nu i ell semblava no adonar-se en absolut de res.
- Som en una nova era. No te n'has adonat? Els diners ja no valen res, però allò que val molt és el gest envers l'altre que té el valor que tenia l'or, i no cal portar cap mena de vestit perquè aquests només ens assenyalen les raons d'allò que no és veritable ...

Vaig fer una afirmació amb el cap i l'altre em continuà parlant, encara que jo mateix ja era en un món nou ...

L'amic, perquè era un amic veritable, em posà en contacte amb una altra mena de gent i jo de sobte em vaig oblidar d'allò que tenia abans... i així ja treballaria amb el convenciment d'uns paisatges canviats del tot ...

- Veus com els diners només són sorra - em digué de sobte.
- Ja ho crec perquè aquests metalls, si en tens molts, tothom t'adora, però era una situació molt falsa.
- Ara ja ho has entès, no?
- No hi ha cap dubte, el que val és el moviment i els gestos que comporta ...
- És cert, és cert!!

L'amic, que es deia Jordi, em rodejà amb les dues mas i m'acompanyà en una mena de bar que no ho era de cap manera sinó un local on hom s'intercanviava una colla de paraules que eren molt a tocar de l'amor i tots els seus derivats ...

Ningú no bevia res ja que l'alcohol no hi era de cap manera sinó una mena de líquids de diversos colors que et feien entonar d'una estranya manera. No eren de cap manera una droga ni cap dels seus derivats en forma de fum, que hi estaven prohibits ...

- Què dius de les noves paraules - digué un dels personatges...
- No sé què dir-hi, però tenen molt de sentit si et fan acostar a tot allò que sigui amable.
- Àngela maria. Ho has dit molt bé ...

- Ja he perdut tot el sentit ...
- No pot ser si el que cal és la invenció de tal manera que provoqui un moviment intens ...

Hauria de dir que tots el personatges anaven nus i contínuament es tocaven les mans i la cara, talment com si volguessin parlar només amb els gestos i les expressions de la cara, encara que de fet no diguessin res de res ... Era un nou món veritable perquè una munió de coses s'havien trasbalsat, ja no existien una colla de coses que ens semblaven imprescindibles feia molt poc, poquíssim ... Ara tot era diferent, també els mateixos mots s'havien trastocat exactament com si un novell mag ens hagués treballat a fons. Les persones eren unes altres, simplement ja que no hi era aquella ferotge lluita a mort entre aquell que ho tenia tot enfront d'aquell altre que a penes podia mastegar unes simples molles de pa. Tot, absolutament tot s'havia capgirat, també les pròpies i nues belleses eren unes altres ja que ningú en tenia la propietat i no hi havia res de res que fos amagat, simplement perquè el conte de fades eren uns fets que esdevenien remots als ulls de tothom ...

Rafael Soteras i Roca

*Carretera alta de Roqueta*s

Pareu atenció: discreta i a cavall d'Horta i Nou Barris, arrenca la Carretera Alta de Roquetes un recorregut que, serpentejant entre Collserola i Barcelona, s'enlaira en cada viratge des de la Plaça de Karl Marx fins el barri de Torre Baró en una orografia indòcil i a voltes despietada, on corredors i ciclistes amb mallots multicolors aprofiten per a enfortir articulacions, prevenir els dolors d'esquena i millorar les funcions cardiovasculars de l'organisme, entre d'altres beneficis propis de l'activitat física regular.

Gairebé tres quilòmetres de carretera que s'enfilen per la muntanya en un trajecte envoltat de pins pinyoners, ametllers, roures, alzines i matolls característics del litoral mediterrani; de tant en tant, una sendera espellada per les petjades d'antics exploradors s'obre com una esquerda en el sotabosc. L'horitzó marítim s'exhibeix com una urbs monstruosa i contínua que s'acota, a l'extrem sud, pel turó del Carmel amb Montjuïc de rerefons, fins a Badalona, passant per Sant Adrià de Besós i Santa Coloma de Gramenet en l'extrem nord. I front la costa, grans vaixells ancorats guaiten de cua d'ull la ciutat.

Un cop al castell de la Torre del Baró, antic testimoni d'una especulació noucentista que pretenia convertir aquesta construcció inacabada en un hotel-balneari per a les famílies burgeses de Barcelona, contemplarem a la banda litoral, en els dies més clars, el punt on el Besós posa fi al seu curs fluvial, a tocar de la central tèrmica de les tres xemeneies i de la placa fotovoltaica del Fòrum de les Cultures. I si girem l'esquena a la Mediterrània, descobrirem, en primer terme, les cases construïdes pels mateixos residents a Torre Baró i, més enllà, Ciutat Meridiana, Ripollet, Cerdanyola, Sabadell i Castellar del Vallès: a les vesprades, Montserrat apareixerà com el perfil d'un drac que descansa profundament.

Però la visió del paratge no ho és tot: la Pilar García, nascuda a Alca-

racejos, Còrdova, passa cada dia per la Carretera Alta de Roquetes. És veïna des de fa més de 40 anys de Torre Baró, quan el seu pare - com molts altres nouvinguts - construí amb les seves mans un habitatge a la faldilla del turó. La Pilar es lleva a dos quarts de cinc, i després d'un cafè amb llet i dues torrades, marxa quan encara és fosc cap a la seva feina en el manteniment i neteja de sucursals bancàries i cases particulars. El ritual es repeteix de dilluns a dissabte. El seu home, l'Antonio, és jubilat i es queda al llit amb els ulls oberts contemplant el sostre i escoltant les notícies a la ràdio. La Pilar ja ha fet els seixanta-tres anys, només li resten dos per penjar la baieta, i té els genolls esfondrats.

Entre la seva nòmina de 900 euros més la pensió mínima que se li ha assignat a l'Antonio, la Pilar fa números i pensa que podrien viure la resta de la seva vida sense luxes però també sense ensurts, si la salut els respecta. Fa uns mesos, però, una de les seves filles ha retornat a casa, divorciada, sense treball i amb un nen de set anys, que fa que a la Pilar la comptabilitat domèstica li premi el cor. Sovint, en el silenci de les hores intempestives en què pren el primer cafè amb llet del dia, llàgrimes amargues li pugen als ulls: sempre va ser una dona lluitadora

i amb empenta, que no estalviava esforços per tirar endavant els fills, però avui en dia sembla com si l'energia se li hagués esgotat justament ara que intueix el final del camí.

La dona de fer feines s'espera el 82 a la parada de bus, embolicada a la seva bufanda i amb les mans resguardades a les butxaques de la jaqueta. Tant és, que sigui estiu o hivern: a la matinada sempre hi fa rasca, a Torre Baró. De joveneta, la Pilar havia d'anar i tornar a peu per la Carretera Alta de Roquetes. No n'hi havia, de transport públic, perquè l'Ajuntament de Barcelona assegurava que cap gran vehicle podia recórrer un trajecte tan abrupte. I aquest ordre romangué fins que, en plena restauració borbònica, a finals dels anys setanta, Manuel Vital, president de l'associació de veïns de Torre Baró i conductor d'autobusos de línia, en segrestà un i s'enfilà per la Circumval·lació Alta - que era el nom administratiu que aleshores tenia la Carretera Alta de Roquetes - per tal de desmuntar les excuses de mal pagador que les autoritats de Barcelona oferien als veïns de Torre Baró.

La Carretera Alta de Roquetes manté viu el record d'aquell primer autobús que va circular-hi pels seus dominis. Després de tants anys, amb paciència inesgotable, espera el dia que les milícies populars arribades de tota Catalunya assetjaran Barcelona des dels seus indrets ocults fins al darrer assalt victoriós, ressuscitant la memòria de Manuel Vital i l'esperit de conquesta que el guià.

Sí, però no és només això: els esportistes que mantenen la forma física entrenant a la carretera Alta de Roquetes no són els únics personatges habituals. Hi ha parelles que, al capvespre, carden en els seus incòmodes cotxes coupé, un regiment de l'exèrcit espanyol que du a terme maniobres, patrulles dels Mossos d'Esquadra que vetllen per la seguretat, o els avis que passegen per les sendes escarpades de la muntanya tot cercant espàrrecs silvestres i altres productes de la terra. I tampoc no hi falten els afeccionats a l'haixix que aprofiten les esplendoroses vistes del mirador de Torre Baró per gaudir del plaer euforitzant i lleugerament al·lucinogen d'aquesta substància que prové del cànem.

D'entre aquest darrer tipus de visitant comú a la Carretera Alta de Roquetes, en destaca per mèrits propis un: Anastasio Defurr, l'atleta espanyol que compta amb més medalles olímpiques, guanyades totes elles en la modalitat de gimnàstica artística. De cap per avall, el jove Anastasio caminava sobre les seves mans per la Carretera Alta de Roquetes fins el mirador, enfortint els braços i perfeccionant l'equilibri, a

més d'embadalir a les adolescents actives sexualment, mentre que la resta d'amics arribaven en motocicleta o, els més grans, en vehicles de quatre rodes. I, en ocasions, l'Anastasio fumava haixix com tants altres joves de Nou Barris, realitat que no pretén redimir o emparar el consum de dita substància: ara bé, quan arribava una Olimpíada, l'Anastasio arrasava amb un fulgor que despertava admiració arreu del món, des dels Estats Units d'Amèrica fins a la República Popular de la Xina, fet que li adjudicà el sobrenom èpic de "la primavera de Nou Barris" (o "Nou Barris' spring", en la seva accepció anglesa).

Certament el cas d'Anastasio Defurr és el més il·lustre i pintoresc, en especial arran de la sanció per dopatge que el Comitè Olímpic Internacional li imposà per positiu de cànnabis, malgrat que, com Defurr argumentava, "l'haixix em féu volar, però no més ràpid, ni més fort, ni més alt".

D'altres casos anònims freqüentaven la Carretera Alta de Roquetes per tal de fumar i desconnectar dels maldecaps que no els hi mancaven a peu d'asfalt. Per exemple, Rubén Antonio Gómez, un camioner que duia a l'atur gairebé dos anys, des que el gerent de l'empresa Transportes Hilario y Hermanos, amb un somriure glaçat als llavis, li anuncià: "Nano, l'empresa no tira ni amb rodes". En Rubén Antonio entengué el joc de paraules, però davant la gracieta del gerent féu el capcot.

En els seus viatges de transportista a Polònia, Txèquia i Hongria, en Rubén Antonio s'havia acostumat als àudio-llibres que es descarregava per internet. Al principi de fer rutes tan fatigoses, mentre conduïa el tràiler s'escoltava llistes de cançons que, juntament amb l'equipatge, es preparava abans de sortir de viatge, però aviat s'adonà que les hores a la carretera se li feien molt coll amunt. Una cosa semblant li va ocórrer amb la presència femenina a canvi de diners: l'acte carnal era satisfactori, però la sensació de companyia romania absent. Les converses amb les prostitutes polaques i xeques li resultaven superficials i plenes de malentesos, en gran part a causa del desconeixement mutu de l'idioma. Per tot plegat, en Rubén Antonio trobà més caliu en l'audició dels grans clàssics de la literatura: en un viatge fins a Varsòvia, el camioner va conduir fins a Dànzig per tal d'escoltar d'una sola tirada "Els germans Karamàzov".

No obstant la qualitat fora de discussió dels àudio-llibres triats, aquest entreteniment ha agreujat l'estat de desassossec d'en Rubén Antonio. Es veu en el parany d'una quixotada ben particular. Les grans novel·les

en van plenes de personatges principals i de secundaris, i d'obstacles per superar, de lliçons per aprendre, de metes per assolir... En Rubén Antonio es sent com un actor malaguanyat i cansat d'esforçar-se per merèixer el paper protagonista de la seva pròpia vida. I només compta amb 34 anys.

Ha tornat a casa dels seus pares, al polígon Canyelles, i des d'allà surt a passejar a mitja tarda fins el mirador de Torre Baró, on fuma l'haixix, sempre acompanyat d'una veu engolada i ferma que narra les obres dels grans autors de la literatura universal. Però encara és d'hora per despatxar definitivament en Rubén Antonio: fa uns mesos que s'ha descarregat "La conquesta del pa" de Kropotkin, que al reproductor mp3 s'espera el seu torn per a ser escoltat.

La Carretera Alta de Roquetes examina amb extrema quietud els esdeveniments. Així ho ha vingut fent des de temps pretèrits, molt abans de ser asfaltada, quan els laietans realitzaven incursions provinents del poblat de Puig Castellar, quan els pelegrins, camperols i comerciants creuaven els seus boscos frondosos cercant el camí cap a Horta.

I n'hi ha més: guineus, conills, esquirols, teixons, serps, i més d'un centenar d'aus habiten la serra de Collserola, i no és estrany que qui passeja per la Carretera Alta de Roquetes pugui observar alguna d'aquestes espècies. D'entre tota la fauna, n'hi ha un ésser que destaca per la seva bellesa salvatge: el porc senglar. Els exemplars adults acostumen a lluir un pelatge bru, amb certs reflexos bronzejats, i un caràcter esquerp i preferentment nocturn.

En relació a aquesta bèstia, circula per la zona alta de Nou Barris una llegenda mítica de caire popular que presenta com a protagonista un porc senglar de virtuts gens ordinàries: a mitjans dels anys vuitanta, un adolescent sense traça ni presència d'esperit, però de bona família, es va extraviar per les rodalies de la Carretera Alta de Roquetes, i espantat per la presència de pispes i bandarres addictes a l'heroïna, s'internà per una drecera de terra tot cercant el camí de tornada a Vallvidrera. Entre els pins i les alzines, el noi es va topar de cara amb un porc senglar enorme, de pelatge canós com fils d'argent, que li oferí la desinteressada realització d'un desig. El jove, poruc i ple de ressentiment, després de rumiar-s'ho un minut, li sol·licità una satisfacció. I dues dècades després, aquell jove havia assolit el desig, primer, de ser alcalde de Barcelona, després ministre del govern espanyol i, per últim, assessor executiu d'una multinacional espanyola.

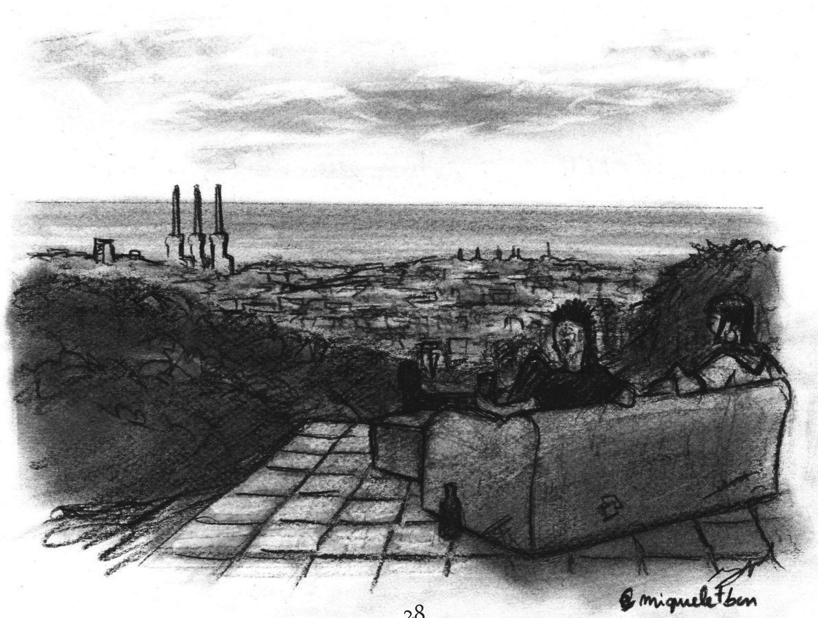
Tal i com aconsella la raó, cap veí de Nou Barris s'empassa la llegenda del porc senglar màgic, però quina altra explicació hi cap davant la carrera plena d'èxit d'un veritable poca-pena?

En els darrers mesos un gran mur blanquinós, com un mantell pesat i brut, engoleix la ciutat, i fins i tot l'horitzó blau de la mar. En aquestes condicions, el paisatge que s'aprecia des de la vorera panoràmica de la Carretera Alta de Roquetes queda limitat als barris desendreçats de Roquetes i Canyelles, amb els llençols estesos als terrats, deixant la visió de la cúpula de Sant Andreu de Palomar com a referència visible més llunyana. Es diu que la culpa és d'un anticicló que, malgrat el vent que bufa a Torre Baró, impedeix que la pol·lució i l'aire viciat escampin la boira.

A la Carretera Alta de Roquetes, però, l'anticicló li ha dut a la memòria les columnes de fum que s'aixecaren a Barcelona els anys de 1842 i de 1937. Potser li falta un bull, a la carretera Alta de Roquetes, potser peca de massa romàntica, però considera que els temps actuals en són molt, d'interessants.

Qui comprengui allò que precedeix, que n'extregui les seves conclusions. I qui no, que exerciti l'oblit un cop superat el punt i final.

Jordi Navarro i Garcia

Cercle tancat

L'udol de la sirena de la fàbrica esquinçà el fràgil tel de silenci amb que s'embolcalla la matinada.

El fred viu tenyeix de roig eal dors de les mans aspres dels obrers que hi entren a fer el primer torn. Se'ls veu avançar en petits grups cap a la gran portalada oberta de bat a bat que se'ls va empassant a grans glopades. Després d'entaforar la targeta en el rellotge de fitxar i de vestir-se una granota blava per sobre de la roba que ja duen, van convertint-se en petites baules disposades a ocupar el seu lloc precís al llarg de la cadena que mou l'engranatge de la màquina de fer diners del senyor-amo que des de la seva elevadíiiiiissima talaia de parets transparents, assegut còmodament en la més confortable de les butaques, observa satisfet com tot rutlla segons l'ordre establert en el seu ben organitzat centre de producció d'articles de pretesa primera necessitat destinats a ser consumits - un cop col·locats en els prestatges dels grans centres comercials de l'extraradi - pels mateixos que els han manufacturat. Aquests manufacturadors de petites peces diferents entre elles i que acabaran configurant - un cop ajustades les unes amb les altres - el producte de consum final, seran puntualment pagats per l'esforç que han esmerçat en la seva elaboració. El senyor amo recuperarà amb escreix les quantitats pagades com a sou als seus obrers un cop hagi obtingut la corresponent plusvàlua en vendre cadascun dels productes acabats a un preu molt per sobre del seu cost real.

En acabar el torn, un altre udol de sirena trenca en sec el ritme monòton i àgil dels dits mig garratibats per la frenètica dansa digital i els obrers, mentre respiren alleugerits, abandonen fins l'endemà la gàbia que empresona el seu deler per posseir aquells objectes de colors llampants i funcionalitat diversa dels quals en són els creadors i dels que només en reconeixerien - si els veiessin esmicolats - la petita part del tot que han forjat amb la traça de les seves mans.

Dissabte a la tarda cadascun dels obrers encabirà la família al cotxe i després de fer una llarga cua per poder accedir al garatge de la gran superfície i aparcar, passejaran per totes i cadascuna de les plantes d'aquella enorme làmpada de desitjos il·limitats on cada membre podrà triar l'objecte que omplirà durant set dies el buit de la seva insatisfacció vital. Passats aquests, i després d'haver contribuït durant cinc dies més a la fabricació de noves píndoles daurades de breu efectes - però addictius - sant tornem-hi...

- cotxes amb auto-rentatge incorporat
- bats de beisbol amb esmorteïdors
- pilotes de futbol a piles
- calçotets de lluentons d'aromes diverses
- bolígrafs que escriuen sobre paper el que els dictes (per amants de l'artesania)
- collarets de perles massatjadores
- nines inflables que també fan dissabte
- gots que es reomplen del darrer líquid que han contingut
- plantes naturals abstèmies de flor perenne
- roba rebutja-llànties
- matalassos d'aigua amb patinet incorporat
- cases moblades per a gossos
- I què més??...

Pili Serra Pasqual

Un dia a la vida d'un... Antisistema

Són les 8:07 a.m arribo tardíssim al curro, un curro de merda que dóna només per pagar les factures, obro la nevera i he tingut sort, sort de que els companys del super em van donar alguna cosa de reciclat. Agafo el iogurt i, merda, no vaig rentar la vaixella de plata ahir... Bé un aigua per sobre la cullera i s'ha acabat. Noto com el fred de la pasta semi-liquida baixa per la gola, i després d'això corren que no arribo.

Al tancar la porta de casa em trobo a la veïna d'adalt, pobra dona, els seus fills es despreocupen, té una pensió de merda, amb la qual a penes pot menjar, això em fa angoixar el cor, encara que al principi de venir a viure al pis vam tenir problemes per la nostra manera de vestir, ja que l'idea social que es té de la gent que pertany a un col·lectiu que consideren millor viure fora d'un sistema corrupte i repressiu, és que són gent agressiva, irrespectuosa, donada a les drogues, bruta, sense consciència, entre d'altres barbaritats que uns quants han aconseguit que es consideri com real aquesta idea, i és molt trist sincerament, però per sort poc a poc fas veure que ets més persona que molts dels que van pel carrer, i que serien aparentment idonis i correctes al prototip de persona afable, treballadora, honesta i considerada, es patètic, gràcies a coses com aquesta vaig acabar pirant-me de casa.

Em vaig marxar de casa després de lluitar per que se m'estimes com era però el sistema fa tan mal, que fins i tot li menja el cap a aquells que t'haurien de donar suport i respectar més que ningú altre. I quan intentes explicar el teu punt de vista et tracte de manipulador, com que t'ho portes tot al teu terreny... no se si algú més li haurà passat però es un privilegi avui dia que t'estimin pel que ets i no pel que volen que siguis.

Però com anava dient, el curro arribo, em poso la roba oficial, i a fer feina i vinga feina, feina, feina, feina, fins que després de dues hores i mitja aguantant gent la gran majoria histèriques, i l'altre emocionades

o indignades, es l'hora i pots sortir a fer el teu descans, un piti, un cafè, alguna cosa per menjar, però clar tampoc estem per gastar, i després de cinc minuts gloriosos tornes de nou al mateix forat negre del que acabaves de sortir.

Quan acabes la teva mitja jornada, ben explotada per quatre duros de merda et toca tornar cap a casa, el metro ple, i pam agafa un fill de puta i et roba el mòbil, em fot puta gràcia això de robar a la gent del carrer, enlloc de rebel·lar-se en contra dels que ens exploten, ens roben, i ens manipulen. Ves al mossos, fica la denuncia, ves a la companyia que tramitin la denúncia, collons... Quin dia!

Per fi a casa, vaig a la nevera i no queda res, si, avui toca anar a comprar, i a reciclar. Just en aquest moment arriba la col·lega de treure el gos i quan tanca la porta piquen avall, és l'altre company de pis, i d'habitació, és la meva parella. Fem una birra expliquem el que hem fet durant el dia i després de passar mitja tarda anem a comprar, agafem el basic per passar, ja que amb el curro de mitja jornada, l'atur i les practiques que no donen res, no es poden fer meravelles. Després d'això anem a veure que es pot reciclar, alguna cosa hem agafat, li pujaré alguna cosa a la veïna, la pobra dona esta pitjor que nosaltres.

Mentre guardem les coses per la cuina obro una llauna de birra, després de tant patejar, entra sola. Mirem de fer alguna cosa al vespre, demà no hi ha curro. Ja tenim plans, festes de barri, una cosa econòmica, familiar i divertida, mai saps com pot acabar la cosa, encara que saps que sempre serà en bona companyia.

Mentre sopem la televisió ens informa sobre la nova pujada de l'IVA, les retallades del govern, el problema dels desnonaments massius, entre d'altres merdes. A vegades et dóna la sensació d'estar en el principi de la típica historia apocalíptica, i que el nostre és el paper dels paries de la societat, els morts vivents de la realitat, realitat que és com la brisa que aviva la flama de la foguera del canvi que volem, després d'anys de suor i sang que ens rellisca per la pell, botes plenes de llàgrimes, per injustes condemnes a germans del col·lectiu; i és que encara que no ho vulguin veure la resta de societat treballadora, els que ens manipulen i exploten com volen es fan seu tot amb els nostres cossos, torturats per la feina i el sacrifici de la nostra vida. I desitjaries invocar una altre realitat, i demanar-li que et porti amb ella al mes allà, per deixar de sofrir en aquesta que t'ha tocat viure il·luminada amb dues veles negres, i suplicar-li que no et deixi despertar.

Acabem de sopar, i hem quedat amb altre gent, passats 10 minuts sona el timbre i estan avall esperant, baixem, i ens dirigim al metro per anar a la festa amb les nostres bosses de plàstic amb beguda i les nostres ganes de descansar d'una jornada de treball que en no res tornarà a començar, es en aquest moment quan te'n adones que ets com un esclau de la teva pròpia vida, però perquè tampoc tens més opcions, ja que sinó no seria possible viure.

Els nostres amics tenen més sort que nosaltres van poder okupar un piset que està a prop nostre i està molt de puta mare, això es el que hauria que ser per a tothom, tenir dret a un sostre però sense haver d'estar condemnat tota la vida per això, una sostre no hauria que ser un privilegi, sinó un dret de tots els ciutadans.

Una vegada al metro comencem a beure, a explicar anècdotes o simplement com a anat la setmana, sempre posant bona cara i molt d'humor a la merda que hem d'empassar-nos, hem arribat i esta ple de gent aquesta nit serà d'aquelles nits que et venen ganes de viure i lluitar per ajudar als teus col·legues, es d'aquelles nits que no ho veus tot tant negre, que s'emporten la brossa que tens dins i et venen ganes de continuar.

Arribes i està tot ple de cares conegudes, tot rostres amics, que t'han ajudat i tu a ells sense cap intenció oculta, ni tampoc amb intensió de rebre res a canvi, beus, escoltant les seves veus com relaten anècdotes, sempre amb aquesta màgia que et fa somriure i donar gracies per aquesta solidaritat, de tenir aquesta gent al teu voltant, van passant les hores, els grups i les ampolles i llaunes s'acumulen al teu voltant, per tota la plaça, notes els efectes de l'alcohol al cap, alcohol que crema els mals moments.

Obro els ulls i un oportú raig de sol, em punxa la retina dels ulls, arriba a l'iris, que automàticament activa com si fos cosa de màgia, o algú hagués premut un boto que em porta aquest dolor al cap, crec que ahir vaig deslligar tota l'alegria retinguda que tinc durant la setmana, i que només allibero quan estic amb els amics, en petites dosis, en aquests fatídics dies laborables, però ahir vaig tenir una sobredosi d'aquesta sensació i es una cosa indescriptible.

Miro al meu costat, i tinc a la persona que estimo encara dormint, agafat a mi, miro el rellotge i són les 5 de la tarda, m'aixeco, vaig cap a la cuina i allà estan preparats dos plats de menjar cortesia de la compa-

nya de pis, així qualsevol ressaca es pot portar, bona companyia, bon menjar i un dia per recuperar-te, descansar i veure les fotos de la gran nit. Allà estan, tots els nostres amics immortalitzant una gran nit, i deixant constar que encara que no estiguem ben vistos nosaltres resistim, som feliços, lluitant per la nostre ideologia, que és més que tot això, és la nostre manera de viure.

Mirant les fotos, juntes ens sentim feliços, orgulloses de tenir tanta bona gent al nostre costat, i és en aquell precís moment quan tots els cops, la lluita, els sacrificis, les detencions, la discriminació, tot el que porta ser com ets dóna igual, per que som tots, estem junts, i et sents lliure. Això et fa reflecciònar i aquest és el meu missatge per aquells que exploten i governen.

Seguirem lluitant, ningú ens podrà aturar, ja es pot suïcidar la primavera, que la nostra veu ara és la vostra, és la veritat d'un poble oprimit que no s'atreveix a lluitar. I si creieu que no anàvem a tornar i si vas oblidar que l'esperit d'aquest "tinglat" anava a desistir, rendir-se o oblidar, no sabeu qui som, mai fallarem doncs l'ànima segueix aquí lluitant, els farem veure el dolor.

Carle R.C

El món de la màquina

17 de desembre de 1816

L'any arribava al seu final. El sol començava a despuntar per darrere de les serres i el seu mant s'anava trobant amb una vall desperta, un bullici d'activitat omplia les terres i prop de les cases mares i fills es preparaven per a cardar i filar la llana sota l'escalfor de l'astre hivernal. Camps i pobles plens de vida.

A la vila, els homes importants s'anaven amuntegant a les portes de la Reial Fàbrica, un cop acabada la Guerra del Francès semblava que res podia interposar-se en el seu camí. Un ciutadà alt i flac fumava inquiet mentre tractava de respondre amb amabilitat forçada la conversa que li oferia un jove de poca estatura, segurament un dels nebots de la família Silvestre - pensava mentre dibuixava un somriure hipòcrita al seu rostre i s'estirava repetidament la barba -. Era José Antonio Mérita.

Les portes es van obrir, l'expectació arribava al seu súmmum i com si es tractara de cabres que tornen al corral al completar-se el dia, s'anaven embotint per la porta amb una sort de pressa desordenada. Amb tanta gent la sala principal semblava més petita, a dins les fileres perfectes de cadires i al fons, centrada, la taula des d'on es dirigiria la conquesta. La sensació de triomf no podia ser més gran.

El matí havia anat avançant i la sessió s'estava fent més densa del que calia esperar, des del centre de la taula un home baix i gros prenia la paraula, un raig de llum entrava de gaidó per la finestra il·luminant el seu cabell greixós i fent que una gota de suor li baixara pel front, estava visiblement nerviós i parlava botijós. Era el president.

- El senyor Torregrossa ja ens ha explicat com funcionen les màquines a Catalunya, els nostres comissionats han viatjat per tota Europa i sabem que són el futur, no podem seguir competint amb els nostres adversaris si seguim depenent d'eixes mans lentes i rudes.

Un assentiment generalitzat va creuar l'estança al temps que el senyor Mérita tornava a prendre la paraula. A diferència de la majoria dels presents ell representava la petita noblesa i, donat que la seua família havia construït alguns molins que llogava als fabricants, havia aconseguit mantenir la seua quota de poder.

- I en quina fabrica s'instal·laran les màquines?

El Senyor Gosàlbes - així es deia el president - lluitava per amagar el somriure que li pressionava els llavis, era la pregunta que esperava i ningú millor que Mérita per pronunciar-la:

- Per a ser justos amb tots els nostres afiliats hem preparat una gran cambra en aquest mateix edifici, allí seran posades en funcionament per a vostès - deia mentre agranava la sala amb una mirada de dreta a esquerra - segons les aportacions de cada soci.

Mérita va intervenir de nou, sense deixar que començaren a sonar els aplaudiments, aquesta vegada més sarcàstic i fort que de costum.

- Una sala! I què collons anem a fer amb una sala? L'any passat van eixir més de quinze mil teles. Quantes màquines faran falta per a preparar tota eixa llana? Com anem a comprar-les? Cadascuna d'eixes màquines que tant lloeu costa més que tot el que paguem en un any a eixes males bèsties que treballen per a nosaltres, i en necessitem més de cent!

Un murmur es va anar intensificant al llarg i ample de la gran sala. En la taula, a l'esquerra del president el senyor Albors que fins ara no havia intervingut es va posar en peu, un dels industrials més poderosos de la vila, era alt i reservat i la seua sola presència va fer callar tota la concurrència. La veu va brollar intensa, ferma, sense fissures.

- Però tan cecs esteu que no voleu vore? No s'adoneu del que està passant? Durant segles Mérita i els que són com ell - deia mentre li llençava una mirada directa - no han sabut fer obeir al poble, el resultat: una Europa assolada per les revoltes camperoles, les epidèmies i les guerres, i ací volen fer el mateix. Quant de temps penseu que podrem contenir els camperols si aquestos carcamals segueixen ofegant-los amb impostos i tributs? - El silenci era total.
- A Catalunya a Bilbao ... ho hem vist amb els nostres propis ulls: el seu temps s'ha esgotat. Ara és el temps de la llibertat i de la igualtat de condicions. Cap llinatge es manté pur entre els impurs, nosaltres, els que sabem com i de quina manera hem d'actuar, aquells que tenim la facultat de dirigir el poble som per fi els que guiarem el vaixell. El go-

vern està amb nosaltres cavallers, les màquines mantindran als homes nit i dia a dins les fàbriques, els llogarem les terres i les cases perquè visquen a prop d'elles, no tindran motius per a enfrontar-nos, els nostres productes es vendran a tot el món: la prosperitat d'aquest poble vindrà de les nostres mans!

Tota la sala en peu va esclatar en una immensa ovació. Mérita estava acabat.

2 de març de 1821

Estic ací. El sol ja no tardarà a eixir. La fona ben agafada. Alguns germans porten matxets i uns pocs sostenen armes de foc, tot com havíem planejat. En marxar dos xiquets em passen corrent pel costat, una mica més avant la Ramona els atura amb el braç.

- Però què feu ací? No vos han dit en casa que no podeu vindre?
Un d'ells es mira fixament la dona, no tindrà més d'onze anys.
- Anem amb vosaltres.

Segueixen corrent cap avant, decidits, esquivant la gent.

Tot just portàvem un parell d'hores de marxa quan als afores d'Alcoi s'uneixen els germans de Cocentaina. Amb tots els que pel camí han anat afegint-se hem de ser ja més de mil. Tot el treball que hem fet ha donat el seu fruit i el més important: seguim units. Des d'Alcoi ens arriben bones notícies, els companys de les fàbriques estan amb nosaltres i això ens dóna encara més força. És l'última part del camí, premem el pas, cantem, armes i ferramentes comencen a elevar-se en senyal de brega. Molt prompte eixes rates sentiran una mica de l'amor que els tenim reservat.

Ja a l'entrada de la vila, a tocar del riu, divisem la primera fàbrica. Els empleats ens esperen fora impressionats pel que veuen, al capdavant del nostre grup uns quants arranquen a córrer i a cridar, una pedra impacta contra una finestra que esclata en mil trossos i una altra gira ja en la meua fona, algú està encenent una torxa quan els primers homes arriben a la porta. Una vegada dins, el foc ja s'ha fet amb part dels sinistres monstres mecànics, però prompte advertim que no serà suficient i caldrà destruir-les a trompades. Dos homes s'encaren a colp de mall

amb la més gran de les dues màquines, altres van sumant-se i amb tots els que som no ens costa gran cosa reduir eixos maleits engranatges a un muntó de ferralla. La fàbrica rebentada, una bonica estampa. Però encara queda molta feina per fer i l'escena va repetint-se per cadascuna de les edificacions a mesura que anem remuntant el riu: una gran festa de destrucció i germanor s'ha apoderat de la petita conca. Fins ara no m'havia adonat però a la crestallera del barranc s'han anat dibuixant diverses siluetes, algunes armades, sembla que l'alcalde ha reunit uns quants homes. No poden fer res, només mirar. Doncs que miren, que miren bé i recorden aquest dia per sempre!

El matí s'ha anat esgolant ràpid com una solsida, hem destruït almenys dèsset màquines i hem fet un muntó de mal a les fàbriques però la feina encara no està acabada. Tots sabem el que hem vingut a fer: remuntar el barranc, creuar la vila i acabar amb els mecanismes que giren a l'altra banda del riu, allà altres germans ens esperen. Al veure'ns pujar l'alcalde i els seus homes es retiren.

Una vegada en la vila avancem pels carrers plens de gent, som rebuts amb afecte i veig cares conegudes entre la gentada però de cop i volta el grup s'atura. A uns cinquanta metres d'on em trobe quatre homes s'apropen i diuen alguna cosa però no puc escoltar-los ni veure el que tramen. No entenc per què ens aturem. Algú em toca el muscle, em gire i accepte de bon grat el cigarret que m'és ofert, ens somriem, els ulls li brillen. És un bon moment per a fumar - pense, però oblide donar-li les gràcies -. Certament estic cansat, em deixe caure una mica enrere i mire el cel, anit vam acabar tard i ja no vaig poder dormir, encenc la cigarreta i els pensaments es deslliguen com ocells volant en direcció al sol. Quan m'adone una mà m'està sacsant fortament la camisa a l'altura del pit, em dec haver descuidat, és Josep.

- Han demanat que una comissió vaja a parlar a l'ajuntament. Tomàs i quatre homes més pujaran.
- Què?
L'espente i comence a caminar cap avant, una mica després em trobe amb Joan.
- Què ha passat?
- Han anat a parlar amb l'alcalde, diu que han avisat l'exèrcit.
- Merda!

Merda, merda i merda. Però quin truc és ara eixe de l'exèrcit? Tomàs ... espere que no et deixes enganyar tan fàcilment. Comence a impaci-

entar-me, no sé quanta estona porten allà dins però no m'agrada gens, a més a més, la feina encara no està acabada. Ja ixen, l'alcalde i un representant dels fabricants els acompanyen, pugen dalt d'uns escalons i Tomàs es dirigeix a la multitud.

- Companys i companyes, l'ajuntament ha acceptat les nostres exigències, les màquines que queden seran desmuntades a les mateixes fàbriques - diu mirant als dos homes situats a la seua esquerra que fan un gest d'assentiment -, demà seran disposades perquè una comissió formada pels nostres homes puga comprovar que s'ha portat a terme. L'exèrcit no intervendrà companys, la victòria és nostra!

Volen bastons, ferraments, boines i barrets, els crits s'eleven i comença la celebració. Avui cada poble, cada caseriu, tota la vall serà una festa sense límits.

Jo no m'alegre, no sé què em passa. Les nostres exigències, però què dimonis són les nostres exigències? Havíem d'haver acabat el que havíem vingut a fer.

7 de març de 1821

Ahir va ser un mal dia. La tempesta no ha parat en tota la nit, estic tremolant, si almenys poguera deixar de pensar en el dolor de genolls. Sort que vaig poder fugir abans que els soldats d'infanteria tocaren a la meua porta, espere que Carme i Miquel estiguen bé. Més us valdrà que estiguen bé, condemnats gossos fastigosos. Passar tota la nit al bosc no ha sigut fàcil, abans de separar-nos vam saber que molts dels nostres havien estat empresonats i les màquines que no vam destruir muntades de nou. Ni tan sols al bosc estem segurs, la cavalleria va arribar també ahir a aquestes valls i quan despunte el sol seguiran pentinant les arbredes. Necessite menjar alguna cosa i no sé quant de temps porte sense dormir. Crec que no tindré cap altra ocasió de passar per casa, el guisat de creïlles deu estar encara a la taula, si ho intente tal vegada m'agafen però si no ho faig no sé fins on podré aguantar. No deixa de ploure. M'alce, estic engarrotat i encara tremole però comence a caminar, les cames van soles, avance pel bosc, després pel carrer empedrat. Sense saber ben bé com, he arribat. El guisat. Menge i el brou em regalla pels costats de la boca, quina escena. El foc està encès.

Calfaré el guisat, m'he de tranquil·litzar, mentrestant beuré una mica d'aigua. Hauré d'anar-me'n abans que es faça de dia, però on? Menge el guisat calent, sembla que he deixat de tremolar però el meu cos és un turment. Unes passes, les escales: Carme.

- Però què heu fet Miquel? No vos adoneu del perill que correu i que ens feu córrer a nosaltres? Ara com aconseguirem treball? Cada vegada les regalies són més altes i amb el que cultivem no en tenim prou! El teu fill i jo cardem i filem la llana per a tindre forment al rebost, és que no te n'adones?

Carme està plorant, Miquel s'ha despertat, jo mire per la finestra: el sol encara dorm. Amb els ulls entornats em gire lentament i la mire.

- Ací tenim tot el que volem.

Ella es pega la volta negant amb el cap i puja a consolar el nostre fill. No sé què és el que hem fet mal però té raó. La meua dona i el meu fill marcats a foc, allò que més estime. Tota la raó. I jo em trenque. El món que coneixíem ha esclatat pels aires, senzillament ja no hi és, tot allò que vam viure, on haurà anat a parar? Obscuritat, cor brut i sec, món sense ànima, què hem fet? No es pot saber. El foc s'ha apagat, la tremolor torna i el sol no tardarà a sortir, el cap em dóna voltes, massa coses, he de fugir: corre! M'alce quasi sense adonar-me que amb el moviment llance la taula a terra, l'olla rodola però no hi ha temps per aturar-se, òbric la porta i corro com mai ho havia fet. Ràpidament deixe enrere el poble i enfile la muntanya. La pluja, les llàgrimes, el dolor, la roba... tot tan intens i alhora tan irreal. Tot perdut, cap identitat, cap camí a seguir. Corro i les argelagues em fereixen les cames, la sang brolla i estranyament això em reconforta. El cor m'explota però no m'ature, no puc. No sé què hem fet mal però ella té raó i sols una forma de salvar-nos. El cel negre, la boira m'envolta, òbric els braços i la boca, vull sentir la pluja, ser la pluja, i el cos, ja no tremola, vola, com una melodia. Dec haver perdut la consciència, les cames corren soles i tot s'esvaeix: ingràvid.

De sobte tot recupera el seu pes. Em sorprenc a mi mateix. Sí, sóc jo. M'ofegue. El meu cos una presó. Sembla que el cor anara a sortir-me per la boca, inclinat amb les mans sobre els genolls el dolor no cessa, quasi es diria que puc tocar-lo, ell i jo, els dos sols damunt la penya. Davant el barranc. Com hem arribat ací?

- Ah! - Cride amb totes les meues forces.- Aaah!

Per un moment deixe de respirar, d'existir, o potser existisc com mai ho havia fet abans, com mai no ho havia fet ningú. Mire el cel però el cel no hi és. Pluja. Note com s'inclina el meu cos. No sé si he saltat o estic caient. O potser és el món, que s'inclina? Què importa ja. Tot gira. Una música. Carme, Miquel. Vos estime.

Inspirat en els successos d'Alcoi.

Els personatges son ficticis. Els cognoms pertanyen a poderoses famílies locals de l'època.

En memòria dels destructors de màquines.

Rafa Arques Cortés

Dies irae

I. Una munió de
coixos amputats esgarriats tísics
tuberculosos embolics plègics
maníacs assassins psicòpates
amorfs elefantíacs dements
per a la teva lluna de mel
a l'infern de la consciència

II. Damunt un escenari
la conjura anterior
s'entremescla caòticament.
Un flaix. Un flaix. Flaix.
Flaix. Flaix. Flaix.
I amb cada flaix van caient
putrefactes aquells éssers.
Cau el darrer. Flaix.
Es sent plorar, és
un infant. I surt d'entre
el munt de carronya.
S'escampa pel volum
la seva queixa. Surt
de l'escenari, corrent.

III. La dona de negre
que va de negre i
és negra duu negre
perquè sent negre
tota negra negra és
vol ser dins el negre
plor de la desesperació.
Brutalment plora negre.
Plora. Negre. Brutalment.

IV. Un hort, una casa.
Dos fills. La porta oberta.
No hi ha claus. No hi ha panys.
No hi ha parets. No hi ha res.

V. La tristesa és una runa de llàgrimes.
Voler morir amb un somriure d'espines.
La incredulitat del vent glaçat.

VI. Un gargall a la cara
dels enrogits obesos rics.
Una punyada a l'estómac.
I al riu, l'odi. Glaçat
i abismal.

VII. Que ningú em perdoni.

VIII. Per què plora la mandràgora davall del llit?
De qui/è té por?
Per què la mandràgora no era
mandràgora-abans?
Per què la papallona no treu la trompa
davant la flor?
Qui li ha aixafat el cervell?
Que s'envoli la mandràgora!
La papallona és un monstre!

IX. Primer final de la ràbia cíclica.

X. Inici de la ràbia en la pell les
flames. Un bidó de benzina.
Enmig de la Plaça Gran.
Les cames encreuades.
La caixa de focs d'artifici encenent-se.
La calamitat acolorida
L'espectacularitat de la
sang encara no cremada.
El silenci és objectiu.
La incredulitat. La llum.
La llum se'n va. I els coets plens de sang.

Angel Igelmo Segura

En Godofrè, el primer rei assembleari

En un castell típic del millor dels contes vivia un príncep també ben típic: alt, ros i formós. El príncep Godofrè, que així es deia, era l'hereu de la corona de Rocaforada, un regne de grans riqueses naturals.

Senzill en els seus gustos, el que més agradava al príncep era asseure's davant la finestra de la seva habitació i escoltar pels matins els ocells que cantaven al bosc de davant del castell. Arribat el vespre, i quan el sol ja s'amagava, també gaudia observant els cérvols menjar l'herba de les voreres dels prats que hi havia al costat del bosc. Fins i tot el croar de les granotes que a la nit es banyaven a la bassa li semblava una melodia meravellosa.

A dues setmanes de ser proclamat rei, arreu del regne s'anunciaren les festes de coronació i el castell es vestí de gala per celebrar-ho. Els actes van ser magnífics i extraordinaris, dignes d'un gran monarca. Res de tot això no hagués estat important sinó fos pel canvi que experimentà el seu comportament a partir d'aquell moment.

En el seu primer dia com a rei, Godofrè va decidir que volia conèixer el seu regne. Era conscient del gran poder que des d'aleshores ostentava i es sentia l'home més feliç de la Terra; però tampoc ens ha d'estranyar, perquè el poder ja té aquestes coses. Va demanar a les serventes que li portessin els millors vestits i que preparessin la carrossa més espectacular que hi hagués a les cavallerisses. A més, va donar l'ordre al comandant general dels seu exercit perquè alguns soldats anessin avisant pels pobles que el nou rei sortiria a passejar al llarg del matí. Quan tot estigué preparat el vingueren a avisar i baixà al pati d'armes a reunir-se amb el seguici. La resta d'acompanyants envoltaren ràpidament a en Godofrè i iniciaren l'habitual col·lecció de floretes destinades a quedar bé amb el monarca i guanyar el seu favor, uns elogis que ja rebia el seu pare cada matí, que revé l'avi i també el besavi. Podríem dir, per entendre'ns, que ser rei comportava començar la jornada amb

aquests bords afalagaments. Els que millor coneixien al rei sabien que era una persona carregada de bons sentiments, no obstant, arrel de la proclamació mostrava una actitud altiva i inflada.

Quan tot estigué enllestit, en Godofrè manà als consellers, nobles i militars pujar a les carrosses i iniciar la marxa. Sentia unes ganes enormes d'exhibir-se en el seu nou càrrec. Tan és aixi que durant el trajecte es dedicà a treure el cap per la finestra perquè aquells que estiguessin a la vora del camí el poguessin veure. Malauradament per ell, tan sols dos pagesos que treballaven el camp van aixecar el cap d'entre les cols per observar qui feia tanta polseguera.

Al cap d'una estona de passeig va fer aturar la carrossa. Havien arribat a la bassa que tantes i tantes nits contemplà a la claror de la lluna des de la seva finestra. La il·lusió de veure-la de prop i mullar les mans el van fer apropar-se a la vora de l'aigua. Sense adonar-se que el terra era humit i la bassa estava envoltada de zones enfangades, en un tres i no res el feliç jovenet es va trobar immobilitzat al mig de la pasta vermellosa. Mancat de pràctica en situacions com aquella, i veient que no era capaç de sortir-se'n d'allà per si mateix, va cridar desesperat que el vinguessin a ajudar. Malgrat que el seguici s'havia quedat inicialment aturat al costat de les carrosses observant els moviments del rei, ara corrien desesperats donant-se cops de colze per anar al seu socors. D'aquella aferrissada lluita tan sols van aconseguir arribar dos d'ells, la resta, consellers, nobles i alts comandaments de l'exercit quedaren, o atrapats al fang, o pitjor encara, caiguts al terra i empastifats degut a les espentes que no pogueren evitar donar-se. Els guanyadors de la tragicòmica cursa van ser els xofers de dues de les carrosses. Com no tenien la pretensió d'arribar els primers i quedar bé amb el rei van disposar de temps per escollir el camí més sec per apropar-s'hi:

- Valga'm Déu! Quina trampa és aquesta que han preparat els meus enemics ? Traieu-me d'aquí ! – Cridà en Godofrè amb desesperació quan veié un dels seus salvadors.

- Sí, sa majestat…. Ara mateix. – Contestà amb veu entretallada el més baixet del dos.

- Vinga, vinga ! Que el vostre rei està sent atacat per algun enemic desconegut. Ajudeu-me a sortir d'aquí !

En sentir les queixes del rei, l'altre home agafà aire per recuperar-se de la fatiga produïda per la carrera i intentà explicar-li:

- Cregui'm sa majestat que no es la meva intenció dur-li la contraria, però no hi ha cap trampa ni enemic en aquesta superfície enfangada, tan sols les restes d'una tempesta que de matinada ha descarregat amb força a tota la comarca.

Aquella explicació, senzilla i sabia alhora, vinguda d'algú d'un estament molt inferior al seu, i per tant amb escassa o nul·la cultura segons el seu parer, el va deixar pensatiu durant una bona estona, temps suficient perquè el poguessin treure del fang i dur a terra eixuta. La vida al castell l'havia dut a relacionar-se sempre amb nobles i persones properes a la monarquia, i per tant a participar de la idea de que el coneixement quedava reservat tan sols a la seva classe social. Que un xofer instruís al rei escapava a l'enteniment i a la lògica en la que havia estat educat des de petit.

Un cop recuperat, en Godofrè s'adonà del deplorable estat en que havien quedat ell i els seus majestuosos vestits i s'indignà:

- No vull veure mai més aquesta bassa al meu regne! Feu-la desaparèixer! Una lloc tan perillós com aquest, capaç de tractar aixi al seu sobirà, no mereix existir. Crideu a l'exercit i que no deixin ni una sola gota d'aigua.

- Sa majestat vol que ho fem ara mateix o ens esperem a arribar al castell? – Preguntà el comandant general, que s'havia apropat a tota pressa davant del rei en sentí que esmentava a l'exercit.

- No vull que es perdi ni un segon. Feu el que calgui per buidar aquesta bassa! – Va sentenciar definitivament en Godofrè.

Mentre el comandant general marxava a complir l'encàrrec que li acabaven d'encomanar, el rei ordenà a tothom pujar a les carrosses i es posaren en marxa. Amb cert aire de supèrbia, anà comentant tot allò que li passava pel cap als consellers que anaven amb ell. Interrogats pels elegants vestits que duia, tots van destacar la gran bellesa de cadascun dels elements que el rei havia escollit pel passeig , reacció que en el fons el mateix Godofrè ja esperava. I és que la sinceritat no és una virtut habitual entre els membres d'un seguici reial. Per arribar a formar part del selecte grup de persones de confiança d'un rei cal saber tenir-lo sempre content, fins i tot mitjançant l'engany, si s'escau.

Arribats a l'entrada del Bosc del Turó Pelat, el més gran del regne, i el de roures més alts i forts, va fer aturar la comitiva perquè desitjava beure aigua del rierol que passava per allà. En Godofrè recordava com des d'aquell lloc cada dia els ocells feien arribar les seves alegres melodies fins al castell i com les sentia assegut davant de la seva finestra. Al caminar entre els primers roures el rei sentí que es feia de nit. El fullam d'aquells arbres gegants amagava de tal manera el bosc que tot semblava tornar-se fosc dins seu. Fins i tot baixava la temperatura i desapareixia aquella sensació de caloreta agradable característica de la primavera.

- Això és increïble! De cop i volta es diria que s'ha amagat el sol. – Comentà en Godofrè als consellers.

- Els arbres del Bosc del Turó Pelat són coneguts per l'alçada que tenen i per l'ombra que donen, majestat. – Li contestà un d'ells.

- Però sense l'escalfor del sol la temperatura és molt més baixa. – Continuà comentant el rei cada cop més incòmode. – Fa un fred que pela !

El microclima que es produïa en el bosc no deixava de ser un efecte produït per la pròpia natura, i tant l'ombra com la temperatura més baixa tenien els seus avantatges per les persones que el visitaven. En època d'estiu era un indret escollit per moltes parelles per buscar una mica d'intimitat i refugiar-se de les fortes calors.

Acostumat al clima invariable del castell i a la protecció de les seves parets, que no deixaven passar ni l'excés de fred ni l'excés de calor, la frescor del bosc li produïa una sensació cada cop més desagradable. Poc fet a aquelles temperatures, el monarca decidí fer valer la seva autoritat i hi posà solució:

- He pensat una cosa. Perquè aquells que vinguin aquí no hagin de passar fred i corre el risc d'agafar un refredat, faré tallar tots els arbres del bosc. – Digué el rei sentint-se orgullós de la seva idea. – Així el sol podrà escalfar-ho tot i s'estarà molt millor.

- Majestat, amb tot el respecte. - Va dir-li el conseller més veterà. – Com assessor vostre crec que tinc l'obligació d'aconsellar-vos que mediteu millor la idea que heu tingut, sembla més el fruit d'un impuls que d'un raonament.

- Què vols dir ? – Li preguntà el rei estranyat.

- Doncs senyor, que la decisió que voleu prendre farà més mal que bé, a part de la feinada que suposarà. Caldrà fer una crida i mobilitzar a tots el homes del regne per fer un treball com aquest. D'altra banda, com a mínim es necessitaran dos o tres mesos per acabar la feina. Abans és impossible. – Explicà el conseller intentant ser respectuós i no ofendre'l.

Cada una d'aquelles explicacions escalfaren a un Godofrè que acabà esclatant:

- No puc creure el que estic sentint! Per això tinc consellers? Per desaconsellar-me que faci les idees que proposo? Aquesta és la vostra tasca ?

Després de fer un petit silenci i mirar-se'ls a tots, els dirigí una pregunta:

- Qui de vosaltres es capaç d'aconseguir la tala dels arbres del bosc en una sola setmana?

Menys el conseller més veterà que es quedà al marge, tota la resta es barallaren entre ells per fer-se mereixedors del nou encàrrec. Cap d'ells dubtà de la realització de la tala en tan sols una setmana. Amb tant voluntari quedava clar que a vegades els diners i el poder aconsegueixen crear expectatives d'èxit més enllà del que la lògica i el sentit comú poden donar a entendre.

Després d'escollir al comandant general de l'exercit per dur a terme aquella disbarat d'idea, el rei pensà que fora bo aprofitar l'aturada que havien fet per conèixer també els voltants del bosc del Turó Pelat. Els grans prats de gespa que creixien al costat era una de les visions que durant anys en Godofrè va poder contemplar des del castell. El riu que banyava les terres de la comarca era el responsable de què allà es fes una herba tan fresca i de qualitat.

Acompanyat d'una dotzena de persones de la comitiva, inicià el que esperava que fos un tranquil passeig pels prats. Seguint el costum d'aquell matí, el rei continuà xerra que xerra amb els consellers, tot i que ara els comentaris ja no eren sobre els vestits, sinó envers les pedres precioses de la corona, un tema que semblava d'allò més apassionant. Tan és així que el rei, estel·lar protagonista, no s'adonà de l'alçada cada vegada més alta de l'herba. Amb la pluja i les primeres calors de l'abril, aquesta pot arribar a dificultar el caminar dels que no estan massa acostumats a moure's en superfícies com els prats verges del bosc del Turó Pelat, on la natura es presenta de manera salvatge. El pobre Godofrè, que mai havia caminat per un lloc com aquell, ben diferent dels polis i llisos passadissos del Castell, anava fent saltirons cap aquí i cap allà intentant superar l'alçada de l'herba. Sense poder evitar-ho, de tant en tant ensopegava i queia, quasi sempre com un escarbat, de panxa en l'aire. Cada cop que això passava es podia sentia un rumor col·lectiu dins del grup. Ajuda't un cop més a aixecar-se del terra, i ferit en el seu ego de rei, en Godofrè es posà en peu, es dirigí al comandant general de l'exercit per encomanar-li una nova feina:

- Estic observant que aquests prats plens de males herbes són un perill per les gents del meu regne i algú podria prendre mal algun dia. Encarregat de què, paral·lelament a la tala del bosc, també es cremin tots i quedi el terra ben pelat.

- Com vostè desitgi, majestat. – Va contestar-li. I sense perdre temps va tornar-se al castell per redactar el bàndol que havia de convocar a tots els homes del regne a la realització d'aquelles dures i, segons el seu monarca, importants tasques.

Després del darrer incident als prats del bosc del Turó Pelat, el rei reprengué un passeig que posteriorment es convertí en un viatge de

set dies. Això d'anar visitant les terres del seu reialme i donar ordres a tort i a dret per canviar les coses el feren sentir cada cop millor amb si mateix, i no dubtà en dedicar una setmana sencera a tan satisfactòria activitat.

Arribat al castell, en Godofrè s'assegué en el tro i respirà profundament. La fatiga que l'envaïa es veia compensada pel gaudi de veure's per fi a casa com a monarca i no pas com a príncep.

La primera visita que va rebre al matí va ser del comandant general de l'exercit, que venia a comunicar-li la finalització de les tasques encarregades:

- Majestat, tot allò que va manar s'ha complert en una setmana, com era el seu desig: la bassa ha estat buidada, el bosc ha quedat completament talat i els prats s'han cremat fins la darrera herba. Dels 1500 homes que vam allistar 446 no han aconseguit superar l'esforç de treballar set dies i set nits seguides sense aturar-se i han mort pel sobre esforç. De la resta, 285 es troben greus i no sabem quants se'n sortiran. Molts estan sent atesos pels seus familiars degut a un esgotament extrem i tan sols 311 es podran incorporar amb immediatesa al treball dels camps i ramats de sa majestat. La pèrdua de tants homes afectarà amb tota seguretat les properes collites i la cria i cura del bestiar de la comarca degut a que no podran ser atesos com fins ara.

En Godofrè va quedar-se atònit sense poder donar crèdit al que estava sentint. Es mirava el comandant intentant comprendre tot allò que li acabava d'explicar i li semblava increïble. La felicitat de feia uns minuts es tornà dubte i preocupació. Durant uns minuts quedà immòbil al tro, sense dir absolutament res, amb la mirada perduda en l'horitzó, en un estat catalèptic, o si es prefereix, d'idiotesa profunda. Va ser el seu assessor el que hagué d'avisar-lo de què a l'exterior es sentien crits i molt de soroll. Lentament s'aixecà i s'aproximà a la finestra:

- Què fan totes aquestes persones aquí fora? Perquè criden i cremen ninots? – Va preguntar el rei.

- Són els familiars dels homes que han mort a les feines que em va encarregar. Estan indignats i piquen les casseroles per manifestar el refús al monarca. – Li va explicar el conseller.

- Al monarca ? Però si sóc el seu rei… I aquest ninot que crema penjat a la pared del castell? – Va tornar a preguntar en Godofrè.

- Aquest ninot és vostè, majestat. Diuen que el volen penjat i mort, com els pares, marits i companys que han hagut d'enterrar aquest matí.

Després d'escoltar aquelles explicacions, Godofrè baixà el cap i abandonà la sala contrariat i trist. Caminà pels passadissos com una ànima

en pena, intentant trobar explicacions al que estava passant. Desconsolat, procurar aleshores buscar refugi en allò que sent príncep més plaer li produïa, la visió dels cérvols menjant tranquil·lament als prats i el cant alegre dels ocells al bosc. Llavors entrà a l'habitació i mirà per la finestra, però també aquella imatge havia desaparegut. Ara tan sols es podien veure grans extensions d'una terra negra cremada que encara deixava anar fumera.

El rei passà la tarda i la nit plorant. S'havia adonat de tot el mal que havia fet i l'ànim i la gana l'abandonaren. El menjar dels diferents àpats que els servents li anaren portant quedà intacte omplint la taula de l'habitació. A mitja nit l'esgotament s'apoderà d'ell i finalment es quedà dormit a la cadira.

Amb les primeres llums del dia aparegué entre els seus somnis un petit pardal que treia el cap per la finestra atret per l'olor de les carns i fruites que el rei no havia volgut ni tastar. En adonar-se que era el rei Godofrè qui estava assegut en la cadira, aquell malvat que els havia deixat sense prats per alimentar-se ni arbres per viure, l'ocellet marxà espantat. Al veure'l fugir el jove rei despertà encara més compungit del somni. Però quina va ser la seva sorpresa al comprovar que el petit pardal continuava allà, sobre la taula, menjant i cantant alegrement. Aquella imatge omplí de joia de tal manera al rei que romangué contemplant l'ocell hores i hores, fins ben entrat el matí. Va ser aleshores quan ho veié tot clar i decidí posar remei a les errades comeses.

La llibertat d'aquell ocell, que no depenia de cap rei ni de ningú que el controlés, més enllà de la pròpia natura, no podia ser superior que la d'un ésser humà. Si ho era és perquè la figura del monarca dificultava l'existència d'aquesta llibertat. S'havia adonat de que el fet de manar sobre la gent del seu regne l'havia dut a cometre una equivocació llur preu en vides humanes requeia sobre la mateixa gent. Quin dret tenia ell a decidir pels demés? Veure's coronat i sentir-se tan poderós el van evocar a l'abús, i no hi ha persona que pugui ella sola decidir sobre la vida de la resta. L' home ha de ser lliure per opinar sobre el que vol o no vol fer.

Després d'aquells pensaments es dirigí a un dels consellers i li donà les darreres ordres abans d'abdicar. Va manar replantar els prats cremats i els arbres del bosc del Turó Pelat, aixi com omplir la bassa d'aigua perquè els animals tinguessin espais per poder beure, menjar i viure. Si aquella decisió va sorprendre a tothom al regne, encara va sobtar més quan cridà al castell els dos xofers que l'havien ajudat el primer dia a sortir del fang. Va considerar que la valentia, sinceritat i sentit comú que van demostrar eren els valors necessaris per començar aquella

nova etapa. A més, no participaven de la hipocresia ni dels interessos corruptes dels nobles i aristòcrates que habitualment envoltaven al rei. Es reuní amb ells i els proposà crear un nou govern on tothom tingués participació i pogués dir la seva. La idea d'en Godofrè era construir un gran espai on es debatessin obertament, i en igualtat de condicions, els aspectes que es consideressin d'interès. Els explicà que s'havia adonat que quan el poder roman en una sola persona es corre el risc de no respondre a les necessitats de la resta, i que aquesta manera de procedir era injusta. La forma de govern, que ell va anomenar de tothom, permetia que el futur del regne i de les gents depengués d'ells mateixos.

Amb els anys l'èxit d'aquesta forma de govern va ser tan gran que molts altres regnes, pobles i països volgueren imitar-lo. Els noms que li donaren, però, variaren segons els casos, alguns preferiren anomenar-lo govern del poble, altres govern assembleari i uns quants continuaren respectant la idea original d'en Godofrè: govern de tothom. Sigui quin sigui el seu nom, el més important és que els habitants de Rocaforada mai més van tenir que fer res que no sortís del seu propi desig.

Martí de Carabàs

La fantàstica història del rècord mundial d'atletisme en modalitat lliure

El petit Carana era un admirador aferrissat del seu avi, perquè li agradava la seva manera de ser, dolç i tendre o ferm i apassionat, segons calgués. Encara no n'era conscient que tenir un avi tan gran i amb tan bona salut era quelcom que sortia de la regla general. El que més li agradava eren les seves històries. L'avi havia viscut en dues dictadures, un règim republicà i, segons deia ell, la més il·lusionant de les utopies que havien existit fins al moment: es referia a l'estiu revolucionari del 36. El xiquet n'havia sentit de tots els colors, sempre el sorprenia, però aquest cop en Carana no s'esperava la història que tot seguit llegireu. Resulta que el seu avi també havia estat un esportista prominent!

L'ancià recordava perfectament la primera conversa que el va apropar a la pràctica de l'esport i no va dubtar explicar-li al seu nét:

- I doncs, què heu fet, fill? - em va demanar el pare.

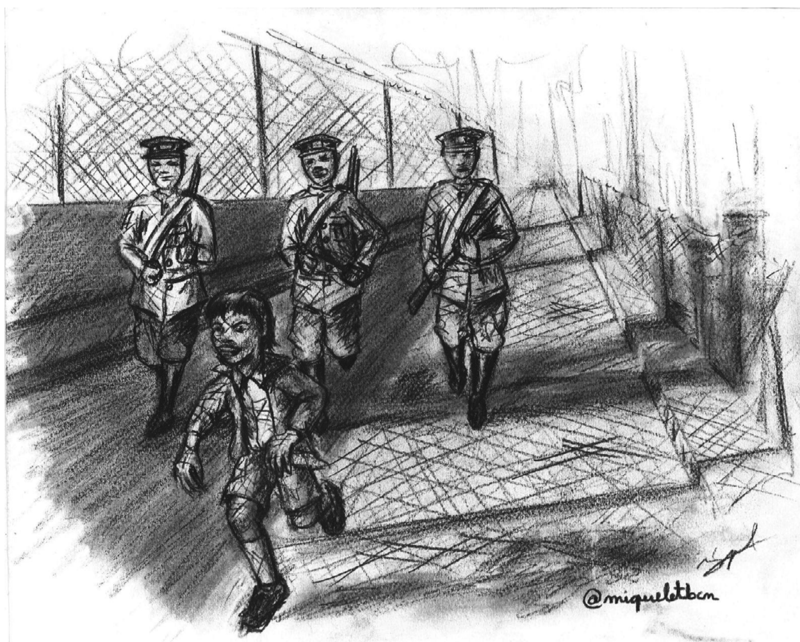
- Hem sortit corrent, tan ràpid que els policies no ens han pogut enxampar - vaig dir jo.

- Ben fet - digué satisfet el pare, el teu besavi.

- No! No està ben fet! Som uns covards! No els hem plantat cara, així mai no aconseguirem res, pare! - li vaig dir jo, tot tristot.

- És clar que l'heu alliberat, hi heu estat jugant una bona estona, i potser algun dia ja no caldrà córrer per gaudir del pati de

l'escola - en Carana somreia davant l'explicació de l'avi, car ell ja gaudia de les portes obertes de l'escola en horari no lectiu com a quelcom natural i se'n adonava que quan l'avi era petit estava prohibit jugar a l'escola fora d'horaris. En efecte, aquells primers profanadors havien dessacralitzat uns espais que tard o d'hora gaudirien els seus descendents amb una mica més de llibertat.

- Però córrer és un efecte de la por - li responia jo.

- Això no és del tot cert, fill. Heu sortit corrent perquè teníeu por de les conseqüències si us enganxaven, però també us heu alliberat d'un càstig injust. Algun dia ho entendràs, en córrer estàs fugint, sí, però també estàs protegint la teva llibertat, estàs fabricant la possibilitat de tornar a fer allò que et volien impedir - no acabava d'entendre el que m'estava dient el pare, jo només sabia que la por ens havia fet córrer més que mai, semblava que el cansament no ens afectava, i darrere nostre, els policies van acabar esgotats, quasi agenollats.

- És veritat, podrem tornar a l'escola a jugar, ningú no sap qui érem els que corríem, però és possible que haguem de córrer més cops, si ens tornen a enganxar - no n'estava del tot convençut d'allò jo, és clar.

El besavi d'en Carana va continuar els seus arguments. Tard o d'hora aquell conflicte es visualitzaria, i caldria que els nens emprenguessin mesures per guanyar-se el dret a usar les instal-lacions de l'escola per jugar. Durant la república van aconseguir accedir-hi en règim tutelat, sempre que algun mestre volgués ser present, i una mica d'amagat, doncs els mestres no volien que el rumor s'estengués per tota la ciutat. Si la notícia s'escampava, el director havia preparat uns butlletins falsificats segons els quals es tractava d'un torneig organitzat per l'escola, i fins i tot els demanava que es diferenciessin pel color de la samarreta, per simular que eren equips organitzats en cas que les autoritats o la policia anés a demanar explicacions. "Fruit immadur del complex cristià del progressista acadèmic, deia el pare".

Un cop alçat l'exèrcit i declarada la revolució, les coses van canviar. L'escola va quedar alliberada i cap nen sentia por d'anar a a jugar a qualsevol hora, però allò va durar poc. Finalitzada i perduda la guerra l'escola va quedar tristament tancada durant l'horari no lectiu i ... durant l'horari lectiu era força semblant a l'infern del que parlaven les monges que havien envaït tots els racons de les seves vides.

"Jo era jove i els pares, que feien el que podien contra aquella situació, em van facilitar marxar cap a França, com ja saps. Allà vaig conèixer molta gent, però ja havia adquirit el costum de practicar esport. L'atletisme m'agradava, m'agradava córrer. Conservava l'instint d'autoprotecció que havia aprés fugint de la policia quan entràvem d'amagat a l'escola i érem descoberts, i aquella habilitat, combinada amb l'entrenament, em convertia en un bitxo ben ràpid - bromejava l'avi -. Des de sempre, va assistir a activitats extraescolars esportives i sovint participava en carreres, però ben aviat vaig descobrir que la competició només maltractava els altres competidors, quan els veia decebuts o tris-

tos. Ells no tenien el tresor del meu secret i, si algun cop l'havia compartit amb ells, no l'entenien".

Cap als anys 40 França estava molt més desenvolupada en tots els aspectes. Quan ja va ser adolescent, l'avi d'en Carana es va fer soci d'un club amb pista d'atletisme i piscina; hi anava sovint. També va aconseguir una bicicleta que cuidava i feia servir per anar d'una banda a l'altra. La seva preparació i el seu instint amic, que dominava com un domador que ha criat un lleó des de petit, el feien molt ràpid i molt resistent. Estalviant va aconseguir un rellotge sofisticat i es cronometrava les distàncies. La milla era la seva distància preferida, i també cronometrava els 100, els 200, els 400 i els 800 metres "però sempre en modalitat lliure, sempre! - reia l'avi -. El que més m'agradava era veure com m'anava superant dia a dia, com m'afectaven el clima, l'alimentació, l'humor que tenia aquell dia ..."

Un bon dia, aquell jove català va fer una milla i en acabat va anotar el temps que havia trigat. Abans d'anar cap a la dutxa, una noia el va aturar i li va demanar què escrivia al bloc de notes autofabricat que duia. Li va dir que eren els seus registres i li va explicar com organitzava les notes realitzades sobre l'alimentació, el clima i els esdeveniments personals; quan la noia se'ls va mirar no articulava paraula. Totes les seves marques baixaven dels 4 minuts!

- I aquest dia que et va passar, que només vas fer una dècima menys que l'actual rècord mundial? - bromejava la noia, totalment descol·locada.

"Jo, fill, no sabia què respondre, i vaig marxar sense dir-li res. Dos dies més tard, quan tornava al club, vaig veure de lluny que hi havia un bon grapat de persones esperant a la porta; no vaig tornar-hi. Jo m'estimava més la modalitat lliure i tenia el pressentiment que si em deixava caure en mans d'aquella gent em convertirien en esclau de les seves pròpies ambicions, que les projectarien en mi i tard o d'hora passaria a ser un objecte. Havia conegut forces atletes, alguns professionals i d'altres que vivien

135
@miqueletbcn

encadenats a la il·lusió d'haver estat, en algun moment o altre, els millors i que sovint feien de llebre per als altres. Ja en aquella època, era un món podrit el de l'esport. Jo ja estava prou satisfet, així era feliç, i lliure de córrer quan volgués, sense pressions ni horaris ni altra disciplina que fos la meva pròpia. A més, córrer té moltes utilitats i jo sabia trobar-les totes. Al maig del 68, encara tenia prou agilitat. Recordo una ocasió que un policia em volia enganxar i mentre m'allunyava li cridava <<tinc el rècord mundial i mai m'enganxaràs, sóc lliure>>...".

En Carana, que es mirava el seu avi embadalit, va atendre fins que el vellet va acabar de parlar i quan va anunciar la fi del relat va exclamar:

- Avi, jo vull ser com tu! - emocionat.

- Això, fill, és impossible, però si ets la persona que vols ser i saps viure en llibertat i responsabilitat, ja és suficient - conclogué l'avi.

- No, avi, volia dir tan ràpid com tu! - no desistia en Carana.

- Potser un dia ho seràs, no ho nego pas. El més important és que vulguis ser més ràpid que tu mateix i, per suposat, que la policia, si és necessari - aconsellà l'avi amb una picada d'ullet per comiat.

Carles Alonso

La força de la natura

Fa molt de temps, des de moments molt llunyans, l'ésser humà va sorgir com un animal en el planeta i al principi de la seva vida va haver de subsistir a través dels recursos que disposava en el seu abast i satisfer les seves necessitats fent una vida nòmada en coves, roques i esplanades. Però amb el pas del temps quan ha pogut crear i fabricar tot tipus de bé material i artefactes també s'ha dotat de poder i superioritat i així s'ha tornat un ésser cada cop més agressiu, intolerant i destructiu amb la natura que l'ha envoltat. Així la seva capacitat irracional i invasiva del seu poder material que ha anat augmentant amb el pas del temps explotant els recursos dels sòls i construint obres urbanístiques tan massificades l'ha convertit en un culpable de l'extinció de les belleses i meravelles creades de la natura i de molts altres éssers fent-les desaparèixer. Així l'ésser humà havia començat des de talar arbres de manera totalment massiva i caçar animals salvatges des de disposar arcs i fletxes fins als mitjans de matança més avançats que existeixen avui en dia. Com també van començar a envair els prats verds amb asfalt per construir-hi carreteres i també de ciment per aixecar-hi grans edificis, gratacels i plans urbanístics totalment desmesurats dels quals fins i tot només en quedarien beneficiats els interessos econòmics generats per la condició de la crueltat humana. I seria així com l'augment de la inconsciència humana i la seva agressivitat anirien amb cotxes, camions i excavadores envaint tots els boscos, explotant les roques de les muntanyes i contaminant les aigües cristal·lines realment tan necessàries per mantenir l'equilibri de la natura.

Els gnoms són uns éssers creats per la natura i sempre l'han intentat defensar com el seu lloc de vida davant de qualsevol atac humà inesperat. Han estat uns grans defensors dels boscos, els rius, les planes, els mars i les muntanyes: una majoria d'aquests espais ja havien quedat

en mans enemigues i es trobaven fortament amenaçats per la constant destrucció del seu medi que es trobava cada cop més sense aturada. Aquests éssers se'ls podria considerar gairebé com a immortals ja que podien viure fins i tot segles i mil·lennis però eren molt sensibles davant de qualsevol fenomen aliè a la seva condició i sobretot si eren amenaces que els perjudicava molt severament. Així doncs que molts d'ells es trobaven molt impotents i fins i tot havien arribat a ser extingits sent víctimes del progrés urbanístic mentre que els que en un primer moment encara van sobreviure van acabar escapant-se molt desesperadament a protegir-se en llocs on la natura encara no estava tan transformada. On encara brotaven arbres amb troncs consistents, plantes silvestres creixien ben lliures i encara hi havia forces animals que saltaven o s'arrossegaven per estrets camins de terra, grimpaven entre els arbres o saltaven entre els diversos espadats. Però aquest espai era molt limitat i ja no hi havia recursos suficients perquè tots els gnoms poguessin viure amb dignitat. I llavors hi van començar a haver baralles molt fortes i enfrontaments molt forts per tal d'aconseguir sobreviure entre els pocs entorns que encara els hi quedava, i tots els gnoms van acabar desapareixent del bosc, de les poques esplanades i els petits rierols que encara corrien. Només en van subsistir quatre que van poder resistir les baralles i van decidir continuar fent el mateix estil de vida nòmada que havien tingut els seus companys de velles generacions i temps molt llunyans.

Però aleshores en aquell moment també estaven preocupats i indecisos sobre com seguir continuant amb la seva vida, algunes vegades també havien estat de mans creuades i fins i tot tenien moments de reticències recordant antics moments d'alegria i felicitat no només de temps molt llunyans sinó també que estaven gairebé oblidats de la seva memòria. A vegades també es creaven pors davant de poder acabar extingits, la qual cosa també els va portar a augmentar el seu odi cada cop més constant en contra dels humans. Això els va dur molta inseguretat a les seves ganes i el seu esforç de defensa del seu entorn. Però un bon matí en què els raigs de sol penetraven entre els frondosos i espessos forats del damunt dels arbres, van decidir posar el fil a l'agulla i buscar una solució en contra de tots els danys. Van començar a dispersar-se pel bosc a través dels petits senderons remarcats pels troncs creixents i les petjades que encara sobrevivien d'antics animals ja inexistents i que havien desaparegut però per antics canvis de climes i paisatges produ-

ïts de forma natural. Aquestes petjades eren un dels símbols que igual com ells havien estat un factor de saviesa i experiència per molts altres gnoms que havien intentat créixer amb força i fermesa seguint el seu propi cicle. Així doncs on acabava el bosc van començar a pujar fins a dalt de tot del cim més alt: seguint les valls, saltant entre arbre i arbre, enfilant-se per les roques i tot tipus d'espadats fins trepitjar les últimes clapes de neu. Arribant a dalt bastant insegurs encara del que es poguessin trobar o que la vida s'acabava allà, sorpresos van veure com s'hi estenia una immensa vall tota verda i poblada d'arbres i prats verds humits on hi volaven tot tipus d'ocells emetent els seus sons tendres com grunyits secs. Els rierols hi baixaven fent lliscar l'aigua entre cascada i cascada i ells van decidir seguir el curs dels rius perquè el soroll de l'aigua els atreia de manera molt especial. Més avall on s'ajuntaven diversos rierols hi apareixia un riu més ample que van anar vorejant tota l'estona fins arribar a un gran gorg amb unes aigües molt transparents i brillants on els peixos i capgrossos hi nedaven molt àgils, hi saltaven granotes i gripaus, hi havia salamandres, s'hi lliscaven anguiles i serps d'aigua, fins i tot hi suraven algues.

De sota l'aigua van començar a sortir unes espurnes daurades que es trobaven flotant i va sortir un ésser que mai havien vist: tenia una cara femenina rodona i rossa, amb petxines de corall a les galtes, estrelles de mar als pits i els genolls i amb ales de papallona. Ells sorpresos veien com s'aixecava per damunt de l'aigua i al seu nivell els va dir:

- Jo sóc la reina de la natura i des de fa molt temps. He viscut sempre aquí en aquest gorg on heu arribat i és l'únic lloc on encara vivim en alegria. Fa molt temps que ens han anat destrossant el nostre entorn i això porta la nostra extinció definitiva i no poder tornar a reeixir mai més. La natura és una unitat que la formem totes i tots els éssers que hi vivim i sé entendre el llenguatge de tots els animals i les plantes i altres éssers. I per això us he fet venir: sou els defensors i protectors de tota la natura i la saviesa, heu permès que els humans hagin seguit fent-nos mal i no ens heu defensat constantment com havíeu de fer i no heu pogut salvar a tots els vostres companys que feien la mateixa feina que vosaltres. Ja que heu decidit seguir protegint el nostre entorn us he fet venir per dir-vos que només hi ha una manera de combatre el seu mal: heu de contribuir en ajuntar-nos totes i tots i pressionar per fer venir els núvols negres i esclatin amb tempestes més cruels, el sol llenci raigs de foc ardent i els vents bufin amb més força que mai, serà

la única manera de tornar a fer créixer la natura i tornin a aparèixer tots els éssers que en formem part. -

Els quatre gnoms primer es van quedar sorpresos davant del què deia la reina perquè es creien que eren els seus únics defensors. I va ser així com es van acabar convencent i van fer servir totes les seves forces per convocar tots els éssers i la força de les plantes per preparar-se per fer i guanyar aquest combat.

Al cap de tres dies llargs van aparèixer tots els ocells, animals i es sentia com arribava la força de la saba dels arbres i les plantes, tots i totes totalment indignades mostrant ja des d'un principi la postura de rebuig cap a tot el que havia fet l'activitat humana. I aleshores això va generar que la mateixa natura anés generant una força molt dura i cruenta de contraatac i de càstig sever contra tots aquells humans culpables que l'havien anant malmetent amb el pas dels anys, i sobretot molts dels descendents dels primers depredadors que havien anat arribant i havien intensificat la violència opressiva del paisatge. Va arribar el moment de la venjança més forta.

Així doncs el sol va començar a augmentar la seva mida posant-se just al mig del cel i ben ràpidament llençar els primers raigs de foc cap a les grans ciutats i els entorns on l'impacte humà havia estat més evident. També van mostrar la seva influència a l'interior dels habitatges i les mansions d'aquells que havien adquirit més privilegis i possessions i les radiacions van deixar de ser resistibles. El mateix va passar amb els núvols foscos els quals també van començar a augmentar la seva mida mentre anaven augmentant la ràbia i escampar-se difonent-la amb molta severitat: van començar a llençar llampecs al damunt dels gratacels d'oficines, els bancs, a les carreteres i altres tipus de pistes asfaltades de manera que quasi tots aquests edificis van acabar totalment destrossats i arrasats on a terra només hi quedaven les últimes esquerdes. Igualment els seus rètols i encara més els que s'il·luminaven durant les nits van rebre puntes de llampecs que van tallar els cables elèctrics i desconnectar tots els sistemes informàtics que controlaven el funcionament dels semàfors i la circulació de vehicles inútils com cotxes que volaven desmesuradament pels aires o trens que es desplaçaven com autèntics llampecs per damunt de raïls magnètics. L'oceà també es va indignar i enfurismar amb els vaixells petrolífers i va fer moure molt més de pressa les seves onades i va crear remolins d'aigua per enfonsar-los i els tripulants van morir ofegats sota l'aigua per man-

ca d'oxigen. Moltes altres persones per sort es van espantar i es van desesperar quan notaven com se'ls cremava la pell de la cara, els braços i les cames sense poder trobar més solució. Altres van acabar caiguts al terra quan els llamps els havien travessat el cos per l'esquena i els havia deixat de sortir sang. Per fi anaven saltant meteorits espacials que anaven destrossant molts caps humans fins quan totes alteracions humanes que havien anat agredint la natura van acabar totalment extingides. Tanmateix dels mateixos núvols foscos hi va començar a caure una pluja molt intensa de manera molt contundent que acabaria arrasant les últimes deixalles de tota l'acció humana que fos destructiva. Tot un fenomen que tampoc se'l podrien arribar a creure els que han imaginat o creat escenes apocalíptiques de pel·lícules i sèries animades sobre la fi del món. A més només es van salvar aquells humans que havien estat sensibles en la natura i no estaven d'acord amb la destrucció massiva i cruel com també havien pres consciència del reciclatge de materials i que per tant la mateixa natura els considerava com a part fonamental d'ella i d'alguna manera també els va agrair sobre la seva mentalitat ecologista i respectuosa amb ella. Ells tampoc sabien que havien existit els gnoms i altres éssers semblants com ara la reina de la natura i això els va encoratjar més i fins i tot tenir-hi la seva convivència.

Les fortes pluges dels temporals, les fortes bufades dels vents i l'escalfor constant del sol van ajudar a què la reina de la natura pogués exercir tota una força física que dominava per damunt de les restes de deixalles que havien emès els últims humans. Així doncs la natura va tornar a rebrotar amb molta més força i d'una manera molt similar com havia estat abans de la destrucció massiva per l'ésser humà. D'aquesta manera es va tornar a enfortir el misteri de la natura fent rebrotar nous arbres petits al principi a les valls i les esplanades que es van anar tornant espessos: roures, faigs, alzines, pollancres... A les muntanyes hi van tornar a créixer amb molta força els seus avets i pins originals entre clarianes de llum que feia segles que s'havien extingit mentre que en els seus cims més alts i mitjans hi tornaven a aparèixer les fortes clapes de neus perpètues que havien arribat gairebé a desaparèixer. Així tornaven a saltar cérvols i cabirols, llebres caçant preses més petites i fins i tot cavalls salvatges gaudint de prats verds i humits que recuperaven el seu antic color original. De l'aigua de la tempesta en van sortir nous rius que rajaven transparents donant vida a nous nous éssers: en els gorgs hi suraven nenúfars amb flors de tots els colors, hi

nedaven noves anguiles, truites i carpes precioses anaven donant voltes sota l'aigua buscant menjar, granotes saltant entre riba i riba... Nous deserts pedregosos i sorrencs es formaven amb el seu aspecte vermell, amb muntanyes de sorra gruixuda tocada per la calor del sol per on hi salten camells i dromedaris, els cangurs, coales i bisons com escorpins i serps ferotges que viuen camuflades a sota la sorra i tan sols surten quan hi ha autèntiques tempestes torrencials. Selves espesses recuperaven la seva gran diversitat d'arbres i plantes com també de bèsties com ferotges tigres, lleopards i jaguars que atacaven altres preses com també trossejaven i assaborien restes d'antics humans culpables, de micos i ximpanzés saltant entre els arbres, ocells diversos des dels lloros fins als macacos, de misteriosos rèptils que recuperaven el seu hàbitat lliscan entre sòls humits i les escorces dels troncs. Fins i tot d'insectes i anèl·lids tropicals que s'amagaven entre grans fulles arbòriques. Sabanes immenses tornaven a ocupar una immensa part del món amb la seva gespa verda i baobabs africans que donaven pas a un nou cicle de la vida on hi participava des dels antílops fins als lleons més ferotges tot passant per les zebres, els elefants i les girafes amb els seus colls tan llargs i esvelts tot mantenint la seva sobirania alimentària entre diversos nivells d'espècies carnívores i herbívores. Fins i tot sorgien nous aiguamolls amb estanys salabrosos entre matolls d'herba seca on per damunt hi volaven grans ànecs collverds, cigonyes i fins i tot pelicans. Unes platges rosses es van tornar a formar a les costes marines on s'hi trobaven closques de petxines, cloïsses i cargols marins, com hi vorejaven immensos flamencs rosats que hi paraven en moment de trànsit fent les seves grans rutes arreu del món i les tortugues hi feien lentes caminades a tocar de l'aigua. I com no, hi apareixien animals exòtics com els cocodrils marins que sortien del fons de l'aigua i s'arrambaven amb les potes i la panxa al mig de la sorra i amb les seves dents afilades es menjaven altres bèsties que rondaven per allà. Però el misteri més impressionant de tota la natura que va revifar amb molta més energia va ser el mar: peixos exòtics, grans i petits obrien junts llargues rutes a través dels oceans bé bombollejant o també amb la boca oberta buscant animals més petits... cercant els reflexos del sol de la superfície. Peixos espasa, taurons martell i tota classe d'animals ferotges per instint tornaven a atacar amb la seva agilitat i habilitat quan es trobaven famolencs. Així com peixos voladors i dofins saltaven a fora contents fent els seus xiscles i es capbussaven cap a dins de les onades. Orques i

balenes seguien les seves rutes en grup des dels llocs més càlids als més freds mentre que immenses franges coral·lines s'estenien a prop de les costes i com no, autèntiques fosses s'obrien en les immenses profunditats dels oceans on tot era gairebé tan negre com la nit.

Així mateix totes les activistes que van ser acceptades en aquest nou món natural van acabar vivint en petites casetes i cabanyes disperses entre diverses contrades de la natura o fins i tot fent vida nòmada remant petites barques entre mars, rius i llacs. Finalment també van sorgir noves generacions de gnoms que seguirien les consignes dels seus avantpassats que llavors temps enrere van acabar extingits, entre ells es tornarien a transmetre tota la saviesa acumulada i oblidada des de feia segles. Es van fer càrrec de la protecció no tan sols dels boscos sinó també de tota la natura i juntament amb totes i tots els altres éssers van mantenir els propis cicles vitals i no es va consentir mai més que cap humà tornés a apoderar-se del seu propi entorn on va aparèixer i sigui un animal més que forma part de la mateixa natura. La reina de la natura mai més va haver d'estar preocupada per la destrucció del regne i mai més va haver d'avisar els gnoms havent de fer servir forces abstractes per atreure'ls fins al seu gorg. Tots i totes juntes van ser aquelles que van crear la nova força de la natura que mai més es tornaria a trencar.

Agust Giralt
Il·lustració: Joan Turu

Lluita, precarietat i conformisme

Eren les sis del matí i el cel ja tenia els colors d'un dia gris. Ja des del principi amb les finestres tancades ja es movia l'escàndol del soroll i la ferum fastigosa que escopien les màquines que perforaven i excavaven al carrer destrossant el terra i per fer les obres d'un tren d'alta velocitat per a les elits adinerades que els interessava fer-lo passar per aquest lloc i encara putejant i agreujant els problemes que patien els seus veïns. Tot i que les amenaces ja venien de temps enrere des de quan es van iniciar les obres i la seva arribada a l'estació principal on el maleït soroll de la frenada i l'arrencada molestaven molt les orelles de la gent i a sobre també van començar a aixecar noves urbanitzacions amb horribles gratacels d'oficines, grans comerços, pisos de luxe i apartaments de mal lloguer molt tètrics i mal acabats moltes vegades gairebé sense tenir accés a la llum, el gas o l'aigua potable. I així diabòlicament s'anaven carregant i expropiant les terres fermes que encara quedaven per vomitar-hi immenses taques d'asfalt i ciment, i traçar inútils carreteres, autovies, ponts i viaductes i fins i tot construir-hi monstruoses naus industrials, fins i tot immenses centrals nuclears que incrementarien la contaminació artificial, acústica i lumínica que a les nits tan sols deixaven veure les petites estrelles llunyanes, com tampoc respirar l'aire pur engolit pels fums monstruosos dels cotxes i camions que corrien sense controlar les seves velocitats desmesurades i deliberades tot mantenint ben forts els horribles sorolls que es sentien des de molt lluny mentre que s'escoltava cada vegada menys el cant dels ocells que fins aleshores hi vivien com el soroll de les onades del mar s'escoltaven de lluny quan no hi havia massa calitja.

Mentrestant en les ciutats i a la majoria dels pobles de la costa la situació es va anar agreujant durant aquell mes quan el govern estatal com també els televisors, les ràdios i els diaris estaven plens de notícies

manipulades i falsificades per pseudo-periodistes i polítics que anaven dient desmesuradament que hi havia una greu crisi que no només afectava a la nostra terra sinó també a tot el món i que aprovarien i incrementarien els pressupostos monetaris per poder sortir d'aquesta amb l'obsessiva excusa sobre crear nous llocs de feina i ajudar les persones que es trobaven a la misèria. Però a l'hora de la veritat la situació era totalment contrària al què s'anava dient cada dia per les pàgines dels diaris sinó que realment volien reduir molt severament aquests pressupostos en els serveis públics i les persones que s'aixecaven cada dia a primera hora del matí per entrar a la feina sinó en el subvencionament dels grans negocis privats i també privatitzant tots aquells espais del poble per convertir-se en privilegis i noves empreses privades que es trobarien totalment vinculades amb els interessos dels grans empresaris, els banquers i financers que anaven controlant totes les màfies i estafes econòmiques i aquests anirien rebent cada cop més beneficis econòmics.

Al mateix temps els treballadors i els veïns acabaven sent les persones més afectades que ja havien anat patint amenaces i acomiadaments de part de les patronals i a partir d'un mes abans es van començar a fer grans retallades dels sous i molts llocs de treball que fins aleshores no havien estat programades i encara fotrien al carrer a milers de treballadors que encara no s'havien trobat afectats directament i al davant de la crua realitat es van sentir força desenganyats de les falses promeses dels desenganys: entre ells alguns mestres i professors, algunes metgesses i infermeres com també autobusers, mecànics, forners, fusters, venedors ambulants, tele-operadors i auxiliars de serveis i fins i tot activistes independentistes, avortistes i ecologistes que els havien posat molt difícil la seva lluita en contra del canvi climàtic i la defensa del medi ambient a nivell mundial. Moltes d'aquestes persones ja feia molt temps que havien anat patint infinits contractes temporals en diferents ETT's tot cobrant ja des de quan van començar a treballar de ben joves i la mala sort els havia acompanyat durant tot aquell moment feixuc de la seva vida. També hi havia altres treballadors que després de tenir un treball fix finalment es van quedar sense feina i trobant-se en les mateixes condicions que els que havien anat patint les misèries de la societat però segurament una majoria se'ls hagués fracassat el maleït desig d'aspirar cap a més amunt i tenir molts més diners aconseguint alts càrrecs de prestigi.

Aquell va ser un moment molt conflictiu, dur i molt delicat en què es va dur l'organització de diferents mobilitzacions, ocupacions d'espais emblemàtics tant públics com privats i grans manifestacions amb pancartes al davant amb eslògans i també boicots contundents acompanyant tots els tocs d'atenció en contra de totes les barbaritats socials, econòmiques i mediambientals que es trobaven en augment i anirien circulant per tots els barris de les ciutats sobretot anant pels llocs on normalment s'havien fet la majoria de les mogudes com també en alguns barris rics fins arribar al davant dels ajuntaments i el govern. Però per variar com sempre, els que governaven com és de suposar no els va interessar cap altra cosa més que controlar i reprimir els manifestants amb impunitats policials i detencions molt dures i agressives on tota la croada de sicaris que saltaven descontrolats amb mala ratxa dels furgons amb sirenes enceses, va tornar a repetir el seu problemàtic ball de bastons com ja era de mal costum tot agredint i lesionant manifestants mentre que amb les típiques escopetes de pilotes de goma com també unes altres que disparaven uns gasos molt estranys i verinosos totalment irrespirables i que fins i tot deixaven cegues les persones que el rebien als ulls, molts dels detinguts van acabar sent portats a comissaries on van continuar sent agredits i maltractats amb constants pallisses i acusacions falses sense deixar-los respirar amb tranquil·litat tot tenint cada vegada més angoixa i ràbia a dins de l'ànima per alliberar-se de les parets gruixudes, fosques d'aquella gàbia moderna que tan sols donaven sensacions de fredor i perplexitat que es transmetia per sota de la pell. Altres víctimes que havien acabat tombades pel terra van acabar perdent les vides enmig dels serveis d'urgències precaris dels pocs hospitals públics que encara quedaven mentre que els que van resistir sense ser agredits van tornar amb silenci i serenor tot oblidant les descàrregues del final. Cap al tard es va realitzar una concentració al voltant del carrer principal tot tallant el pas de vehicles i els semàfors encesos aixecant veus en contra dels policies que es trobaven a dintre com dels que estaven vigilant a les voreres malgrat que aquests no els volguessin donar la cara ni tampoc volguessin dir el moment en què sortirien a part d'insultar-los i escopir-los dient-los que confonien la llibertat amb el "llibertinatge". Al cap i a la fi, tampoc es va aconseguir cap cosa bona i seria al cap d'un mes acabarien a judici on se'ls va posar una condemna molt injusta d'estar com a mínim uns quatre anys a la presó.

Descaradament els dirigents del govern van donar la seva versió oficial i manipulada sobre els esdeveniments pels mitjans de comunicació tot acusant falsament les persones indignades de desobedients civils, terroristes o grups violents minoritaris que havien entrat a dins de la gran manifestació. Així molta de la gent que escoltava les notícies per la ràdio o la televisió com qui es llegia els títols de la portada dels diaris. De fet molta gent que per variar es va quedar a casa seva i no sabia entendre les repercussions de les retallades salarials i laborals com les noves reformes conservadores pels partits directament descarats tenien massa engolida la idea errònia sobre les causes de les mobilitzacions i també els semblava molt indiferent la destrucció del poc territori encara natural que quedava lliure a prop de la perifèria d'aquesta ciutat. I els importava ben poc els problemes i les preocupacions reals que estava vivint la majoria dels manifestants. Tan sols estava obsessionada en mantenir una rutina diària sense cap sentit tot portant els seus fills en escoles i universitats privades per després ser uns falsos professionals del món del negoci, rondinant per qui guanyaria el següent partit de futbol i amoïnats per la simple ximpleria sobre si es retallaven jugadors i àrbitres dels equips com si aquesta vegada no es celebrés l'arrogant "champion" com si també hagués de ser una greu dificultat sortir d'aquell entorn d'alts gratacels i torres de luxe amb jardins privats. I la seva única preocupació que realment els trastocava serien els Jocs Olímpics del proper juliol a Londres i van sentir indiferència davant de la invasió militar enmig d'aquesta ciutat. I totalment desesperats sobre de quin país serien els guanyadors d'aquestes competicions esportives internacionals que estaven destinades en el món del negoci i l'enriquiment de les empreses vinculades amb els seus patrocinadors. A més, tampoc va ser la primera vegada en què les classes mitjanes i més acomodades reaccionessin de manera totalment passiva com de tant en tant sortien pels balcons sense dir res i mirant-s'ho com si fos una reacció de terrorisme i es van negar de participar en les cassolades reivindicatives. Tan sols llençaven amenaces i insults molt ofensius i recarregats de falses idees confoses sobre la llibertat i la democràcia tot pensant-se que aquestes només fossin seves i sigui duta per aquells polítics que governen després d'obtenir els vots del poble. I alguna persona llençava erròniament algun crit tot etiquetant-los injustament de "feixistes".

Però amb el pas del temps, una bona part dels manifestants i activistes que havien estat al carrer fent protestes inconscientment es van acomodar i caure en principis individualistes. Alguns que deien que volien canviar el món van acabar formant part dels interessos del nou ordre mundial dels diners i les institucions oficials i erròniament es van creure que les reivindicacions només eren una cosa del passat. Es tornarien empresaris i empleats vinculats en les grans corporacions internacionals, van ser nous caps d'instituts i clíniques privades, van permetre una desforestació molt més massiva dels boscos i afavorir tots els efectes dels gasos químics vers l'atmosfera i fins i tot no es van ressentir de donar instruccions d'impunitat repressiva molt més contundent a la policia. D'aquesta manera també van vulnerar la dignitat dels pocs manifestants que encara quedaven al carrer i que com a mínim seguia sent vàlida sense perdre els principis de lluita que seguien arrelats en el seu esperit de combat i que es trobaven una situació d'impotència que no es mereixien al davant de tot el paradís urbà acomodat de nous individus que es passejant pels passeigs i els carrers més luxosos amb vestit i corbata i grans carteres, entrant i sortint de bancs i caixes i per vacances es gastarien tots els calers com a espectadors de competicions atlètiques, de futbol i natació. Havent perdut antics companys de lluita els autèntics lluitadors arrelats es sentien molt impotents al davant de tot el silenci del seu voltant davant d'haver perdut molts antics espais recuperats que van tornar a ser desallotjats i destrossats per tornar a aixecar nous edificis de luxe encara més cars i gratacels tots plens d'oficines d'empreses de tecnologies inútils i nous patrocinis de marques destinades al consum massiu. Per tant, sabien que recuperar tot l'esperit crític, la lluita constant i tornar a conscienciar la gent sobre la insostenibilitat de l'individualisme i la urbanització excessiva els portaria molt temps de treball i tornar a mantenir unes bases sòlides per poder empènyer amb força altre cop la seva causa.

Joan Pujades

L'home que no havia fet res

L'home que no havia fet res caminava sol un dia de setembre, passejant la seva mediocritat pels carrers de l'Eixample. Mirava el cel, rondinava i maleïa la història que no li havia brindat l'oportunitat de jugar un gran paper, que li havia reservat el personatge d'un Capitan Spaventa a una burda imitació d'una Commedia dell'arte on tots eren Zannis.

L'home que no havia fet res no en tenia prou amb el fet que els seus rivals fossin igual o de vegades més mesquins que ell, ni tenia prou amb el títol, els contactes i el sou. La seva família i la vàlua que ell mateix es pressuposava li exigien anar més enllà, convertir-se en Pare de la Pàtria, en heroi o en màrtir.

Capficat en les seves cabòries, sense veure els carrers de la ciutat, ni els rodamons als caixers, ni les àvies buscant menjar als contenidors va anar voltant. Quan arribava a la plaça Universitat, pujant pel carrer de Pelai, va trigar en adonar-se que un milió i mig de ciutadans apareixien per la Gran Via exigint llibertat i fent agitar banderes. Llavors l'home que no havia fet res va considerar que havia arribat el seu moment d'entrar a la història.

Però diuen les males llengües que en realitat l'home que no havia fet res ni tan sols va estar allà. Això no ho sabrem, però el que si que es cert és que l'home que no havia fet res en realitat si que havia fet moltes coses, com fer trontollar la sanitat i l'educació pública.

Agust Giralt

L'endemà

L'endemà d'haver-les descobertes, vaig deixar el pis, recollint les meves quatre coses ficades dins de la motxilla blava. L'ordinador no me'l vaig emportar; ni l'iPod, ni res que calgués endollar. La destinació era una de les muntanyes més altes dels Pirineus, on en Pau havia rehabilitat una cabana de caçadors al mig del no res, i on hi vivia des de ja fa un temps. Mitja motxilla l'ocupaven el sac de dormir i dues mantes, les més gruixudes que vaig trobar a casa.

Al bus no vaig deixar de llegir, un cop i un altre, les dues notes reservades de la Unitat Central Operativa Antiterrorista que havia imprès en uns papers reciclats. Les havia trobades per casualitat, tafanejant uns dels més de vuit mil fitxers que els d'Anonymous havien recentment difós: documents, correus, verbals saquejats dels servidors del Ministeri d'Interior. Material no gaire interessant fins a aquell moment, correspondència interna sobretot, ordres de servei, unes fotos sense importància...

M'hi vaig fixar pel nom dels fitxers: en ambdós vaig poder llegir-hi el cognom de la meva dona. "Quina casualitat..." vaig somriure, no es tractava d'un dels cognoms més comuns, però tampoc dels menys. Només obrir-los, em vaig quedar bocabadat, xocat, atordit. La primera cosa que vaig percebre va ser el seu rostre, una foto de fa uns anys, quan encara portava els cabells llargs amb la clenxa al mig i les ulleres amb les lents rodones, i just després hi havia les seves dades personals, que només parcialment concedien amb les que jo coneixia.

Vaig imprimir les dues notes, de poques pàgines cadascuna. Les vaig fullejar dempeus, al costat de la impressora, i va ser aleshores quan vaig llegir, al costat del seu nom, "Matrícula 54.737. Agent infiltrat Operació Ixodidea des de maig de 2010". Tot va trontollar, vaig haver de recolzar-me a la paret, em van caure els fulls de les mans.

Fa dies que no puc pensar en res més i tampoc el gel de la nit no m'atura la cantilena d'aquelles poques paraules que em sonen dins del cap: "Matrícula 54.737. Agent infiltrat Operació Ixodidea des de maig de 2010". Un cop d'esponja que va esborrar de sobte gairebé dos anys de paraules d'amor, de rialles, d'abraçades, d'esmorzars frugals i de sopars copiosos, de somriures, de carícies, de bosses de la compra, de roba estesa, de pizzes cremades, de llençols bruts, de xerrades a hores petites, de galetes sucades en llet de civada, de cerveses artesanes i de bigotis dibuixats amb la seves espumes... I de moltes preguntes i de massa respostes.

Matteo

Pel·lícules

La cuinera està servint l'esmorzar a la taula del menjador i la Laura es vesteix reflectida en un gran mirall. Obre l'armari de les sabates i d'entre les vint desenes de parells que té, n'escull unes de blanques que combinen a la perfecció amb el vestit lila, de seda, que s'ha posat. Baixa les llargues i cargolades escales que porten a la planta baixa. Mentre no aparta la vista dels graons folrats amb una espesa estora vermella i impecable, es corda el braçalet de perles que s'havia comprat el dia anterior a una de les millors joieries de la seva comarca. Arriba al menjador i veu davant seu, posats perfectament sobre una immensa taula de caoba, tres plats. Es tracta del seu esmorzar: caviar iraní, salmó i ostres fresques. Per beure ... vi blanc, suc de taronja i cafè.

El majordom acciona la funció de power de l'equip d'alta fidelitat i dels altaveus s'escapa una melodia de Bach que a la Laura li encanta escoltar només llevar-se. La música clàssica és una de les seves grans passions, i pels matins es converteix en una necessitat, quasi en una droga, ja que l'ajuda a treure's de l'interior del cap la boira de la son. Una altra de les seves passions són els homes, les dones i la roba cara. Però per sobre de totes aquestes coses hi ha el cinema, que és, alhora, la seva font de riquesa. La Laura es dedica a fomentar el setè art i destina bona part de la seva fortuna a produir pel·lícules d'aquells directors que més li agraden. Llegeix el guió i, si després de les dues o tres primeres pàgines no fa cap badall o no s'aixeca de la butaca de cuir, de ben segur que acabarà finançant l'obra cinematogràfica.

Després d'esmorzar, sona el timbre del telèfon. La minyona li acosta un aparell portàtil mentre li diu que a l'altre cantó de la línia hi ha el senyor Ribalta. La Laura agafa l' inalàmbric i es posa l'auricular a l'orella mentre la seva cara dibuixa una ganyota. La conversa s'allarga quatre

minuts. Durant aquesta estona, la Laura no ha pronunciat més de tres paraules seguides. Fins i tot, en algun moment de la conversa de quatre minuts, ha tret l'auricular de la seva orella i ha bufat lleugerament per mostrar al no-res el seu avorriment, el sentiment d'indiferència que li desperten les paraules del seu interlocutor.

El senyor Ribalta és un director que mai ha aconseguit fer cap pel·lícula que es mantingués més d'una setmana a la cartellera dels cinemes. Porta dies trucant-la. Necessita diners per poder tirar endavant el seu nou projecte, un que el considera - i és amb aquestes paraules com el promociona - la seva obra mestra. La Laura va llegir el guió d'aquesta pel·lícula, tot i que per ser més precisos hauríem de dir que només el va fullejar. No va estar asseguda a la seva butaca de cuir vermell més de trenta minuts. Les primeres pàgines no li van fer el pes i les darreres, les que recollien el desenllaç de la trama, li semblava que no tenien força ni ganxo. La història li va semblar passada de moda, avorrida i cursi. Primer va decidir no finançar aquesta pel·lícula, però després s'hi va repensar, ja que amb els seus diners volia gratificar l'amistat que el senyor Ribalta sempre li havia brindat al pare de la Laura. Des del dia que la Laura li va dir sí al senyor Ribalta, el director fracassat no para de marcar els nou números de telèfon de casa seva, sempre per preguntar i saber quan tindrà a la seva disposició el taló que li permetrà signar la seva vuitena cinta.

Un cop finalitzada la conversa telefònica, la Laura surt de casa per la gruixuda porta principal … només ha pres una mica de cafè. El Manel, el xòfer, l'espera al pati de la mansió amb la mà recolzada sobre el marc de la porta oberta d'un cotxe de luxe llarg i negre. La Laura entra al cotxe pel forat dels seients del darrera i desitja bon dia al Manel, que tanca la porta amb majestuositat, l'elegància justa que se li requereix a un xòfer d'una persona adinerada. El conductor dóna la volta al vehicle amb passos llargs i ràpids i seu al seu lloc. Sense preguntar res de res, el xòfer posa la primera marxa i condueix el cotxe llarg fins la ciutat.

Durant el trajecte per carretera, la Laura repassa els últims detalls d'un guió que li havien lliurat la setmana anterior. Es tracta d'una pel·lícula que dirigirà un dels realitzadors de televisió més estimats i admirats per ella. Tot i que serà el salt a la gran pantalla de Robert Santonja, la Laura creu que aquesta aposta i aquest desafiament es convertirà en l'èxit de la temporada si es canvia el final del guió. Vol que la pel·lícula s'acabi sense que es mori el fill adoptat de la protagonista. Tot i que la

història li encanta, i també el director que la vol portar al cel·luloide, si Santonja es nega a canviar el final no produirà la pel·lícula. Ho té molt clar.

Després de travessar una gran avinguda plena de cotxes, persones caminant i sorolls de tot tipus, el xòfer atura el vehicle al costat de la porta d'un bloc d'oficines. La Laura entra a l'edifici i un home l'espera al vestíbul. Robert Santonja s'aixeca de la cadira on estava assegut i s'acosta a la Laura. Li fa un petó a la mà i els dos, entre somriures i paraules amables, es dirigeixen cap a l'ascensor. Pugen fins el cinquè pis i entren dins del despatx de la Laura. La secretària li indica que durant el matí no ha rebut cap trucada i la Laura li diu que porti cafè i tovalloles netes. Ella s'asseu darrera d'una gran taula de fusta brillant, massissa i robusta. Santonja comença a parlar de la seva futura pel·lícula … comenta els detalls del rodatge, de les localitzacions i de les esperances de triomf i d'obtenció de premis cinematogràfics. Ella se l'escolta i observa un quadre impressionista penjat a la paret del seu davant.

La secretària entra al despatx després de trucar a la porta. Deixa la safata amb el cafè al moble bar i les tovalloles al lavabo, una petita estanca que té una porta que quan es tanca sembla que no hi sigui, ja que queda camuflada entre la fusta de marró fosc que recobreix les parets. La Laura i Robert Santonja ni se l'han mirada.

La Laura interromp el monòleg del director de televisió i, amb un to seriós i segur, quasi de superioritat, li diu que no li agrada gens ni mica el final de la pel·lícula. En Robert no està gens d'acord amb la opinió d'aquella multimilionària i li diu que el final original és el secret de la pel·lícula, la clau de volta de l'èxit. El realitzador creu que a ningú li passarà pel cap, durant el visionat de la cinta, la possibilitat de que el nen mori al final. La Laura escolta les raons de Santonja, però la Laura segueix ferma en la seva postura i en la necessitat de primar un nou final … el que ella ha pensat. Després d'uns minuts llargs de conversa, i d'una mena d'amenaça que surt dels llavis de la Laura, que no donarà finançament a una pel·lícula que aposti pel final original, el futur director de cinema accedeix a canviar el desenllaç de la història. Un cop aclarit aquest important punt, la Laura s'aixeca de la seva butaca i es dirigeix cap el moble bar. Serveix dos cafès i torna al costat del director. Una tassa la deixa davant d'en Robert i l'altre la subjecta per mitjà del dit índex, que travessa el forat que hi ha entre el cos del recipient i la nansa. Ella està dreta a mig metre del realitzador. Amb la mà esquer-

ra, a poc a poc, s'aixeca la part de baix del vestit lila. Un cop té el plec de roba a l'alçada de la cintura, en Robert veu que la Laura no porta calces. La dona s'asseu a la taula, davant del director. Sembla que ell ja sap el que la Laura vol que faci i acosta els seus llavis al sexe de la multimilionària. Ella fa un posat de plaer i l'acte, que no va més enllà del sexe oral, es converteix en una mena de símbol que certifica que les dues parts volen segellar el pacte amb les condicions imposades per la Laura. El nen, finalment, no morirà.

La Laura agafa el comandament a distància del vídeo i prem el botó stop. El despatx de la productora de cinema desapareix de la pantalla. A la televisió pública emeten un anunci de detergents. La Laura s'ha adonat de l'hora que és gràcies al despertador que té a sobre del televisor i no pot seguir mirant la pel·lícula. S'han acabat el luxes, les mansions i el xòfer. És hora d'anar a treballar. L'espera una jornada de vuit hores, gràcies a la qual trobarà les rajoles que s'han de deixar lluents, les taules i ordinadors plens de pols i la fredor dels lavabos i dels vàters. Pensa que ja acabarà de veure la pel·lícula l'endemà, al migdia, mentre dina. A fora ja s'ha fet fosc i resten només deu minuts per agafar l'autobús que la portarà a la feina. Mentre es vesteix ràpidament amb uns pantalons texans i un jersei de llana verda, pensa que què bonic seria tenir poder i diners com la Laura de la pel·lícula. Ràpidament, s'oblida d'aquest anhel que no sap si la faria feliç del tot. Obre la nevera d'una revolada, agafa una presa de xocolata, trepitja el replà de l'escala del seu pis amb l'abric negre i vell posat només d'una màniga i corre per no perdre el transport públic ... vuit hores.

Xavi Martí Juan

Per un forat del mur

- Ja saps: hi ha uns quants que són tan anarquistes com seguidors del Barça - va dir mentre deixava les flors marcides sobre la taula - tenen internalitzat el salut i et miren amb desconfiança si dius adéu, però a l'hora de la veritat et surten amb por o respecte, que en essència és el mateix, a l'autoritat. O amb autoritarismes disfressats de consens. O amb masclismes que et presenten com a normals. Fins i tot no falta el que acaba expressant certa simpatia o dubte deista, el mateix que em mira malament si dic adéu! Si ho faig és per costum adoptat, i si anem al cas jo no tinc cap dubte a afirmar que sóc més antiteista que ningú, per convicció i formació personal. En el mateix sentit, hi ha els qui no senten el mateix odi cap a la policia com ho sento jo; això és una cosa que no em puc explicar. En un altre context diuen això o allò, però al moment de parlar de la policia m'acaben diferenciant que si policia local, nacional, guàrdia civil o mosso, quan per mi són tots la mateixa merda i amb la mateixa olor: olor a policia.

Va fer una pausa, les flors semblaven un drap brut oblidat.

- Però després alguns parlen amb desconfiança cap a l'immigrant, amb una subtil xenofòbia, justificada amb els arguments més variats, la majoria de les vegades com reflex del poder dels mitjans de comunicació que condicionen tota opinió. Altres vegades com a confirmació que ser tolerants amb el simplisme ens condueix a admetre, callar, i en conseqüència atorgar, a costa de l'oblit dels nostres principis fonamentals, aquells que ens van mobilitzar a l'acció en la nostra adolescència, aquells mateixos que van defensar sense dubtar els nostres admirats vells barbuts quan cridaven que no existien fronteres ni races ni absurdes divisions semblants, perquè les persones som totes iguals, amb els mateixos drets a viure i moure'ns per on se'ns doni la gana, iguals en el mateix desig de llibertat.

L'altre va parlar amb calma, es mirava els dits dibuixant idees en l'aire.

- Van canviar els temps, tio, estem perdent les nostres arrels, les nostres bases culturals, amb el conte de la globalització estan escombrant la nostra cultura, la nostra idiosincràsia, el nostre idioma, ... Però més enllà d'això... Et dic més, la nostra pròpia cultura llibertària ara està trastocada. Entre tots els fronts oberts, vam seguir batallant contra el marxisme però ja ho tenim incrustat, usem categories marxistes sense qüestionar-nos gaire les mateixes perquè les vam incorporar en la nostra pròpia història com a moviment, i avui dia ja no és estrany escoltar a algun company parlar de "lluita de classes" com si res fos.
- Al dia d'avui això és insignificant comparat amb la síntesi, simbiosi, influència o tergiversació, com vulguis dir-li, de l'independentisme dins del moviment llibertari - va afegir el primer, mentre intentava ximplement posar amb gens un pètal caigut a la flor.
- Bé, si vas per aquí, t'estàs ficant en temes escabrosos. Com si no fos suficient la discussió sobre això que portem a l'interior de l'anarquisme, ara ens faltava que vingui gent de fora a qüestionar-nos, fins i tot gent que diuen ser llibertaris i jo no m'ho crec... I no ho dic per tu.
- I que significa això de "temes escabrosos"? Què hi ha temes tabús dels quals no es pot parlar? Ho sento molt, a mi m'agrada parlar de tot, a això ho anomeno llibertat. I d'altra banda, tu creus ser portador d'una espècie d'anarquisme genètic pel fet d'haver nascut aquí? Em véns amb el conte que el teu avi o el teu besavi eren afiliats a la CNT, que ho portes a la sang o misticismes per l'estil? Aleshores per ser un veritable anarquista és fonamental haver nascut a Catalunya? És per la Revolució Social i la guerra i tot això? Em sembla doncs que el que no va entendre res ets tu. Cal tornar a rellegir als vells, que la idea d'un món únic, amb éssers humans nascuts lliures i sense fronteres la tenien molt més clara, així com tenien més clara la possibilitat i la necessitat de la Revolució. Ara hi ha molta palla mental sobre aquest tema, molt dubte, molta desconfiança i criticisme barat, molta comoditat burgesa de taxi i restaurant (antiquat jo, dient això?), que s'assembla massa al cinisme immobilitzador. Tots es posen en la boca al Durruti, però si ell i els homes del seu temps haguessin tingut els dubtes absurds, les inseguretats temoroses, la crítica immobilista que avui dia tenim per tot arreu, no haurien pogut mai detenir l'aixecament feixista de juliol a Barcelona, i encara menys desencadenar la Revolució Social, organitzar les col·lectivitzacions, les milícies i tot el que ja coneixem.
- És diferent..! Aquests paios tenien collons, i ara no hi ha gens

d'això. I el pobl... la gent donava suport a tot això, la CNT tenia un milió d'afiliats en tot l'estat espanyol! - va cridar amb ràbia.
- Digues poble, no tinguis por, no canviïs de paraula per expressar exactament el mateix, la qual cosa tots dos entenem en el seu mateix significat. Si dius gent queda més incolor i faltaria ara que els anarquistes també hàgim de moure'ns en aquest espai del llenguatge del ridícul, el políticament correcte que de tan correcte sona insuls. Prohibit dir poble, com si nosaltres com a treballadors no fóssim part del mateix. Ah però clar, estic antiquat, noi, poble, treballadors, burgesia... "Ningú diu obrer", em va dir una joveneta professora de català en els cursos d'idioma, "És diu emprat, treballador com a molt...".

Els seus ulls van mirar al no-res, el pètal queia sense remei.

- "Això d'assemblea em sona a segle XIX, no es pot nomenar d'una altra manera?", em va dir un company de treball al que li vaig contestar "Digues-li reunió, ajuntada, xerrada... és igual, la qüestió és que hem de parlar tots d'un problema laboral en comú".

Va fer una pausa per agafar aire i continuar pels aspres camins de la seva reflexió.

- Prohibit dir política, com si el que féssim nosaltres des que adquirim consciència no fos això, vam acabar identificant nosaltres mateixos la paraula política amb partits i parlamentarisme, quan tota acció humana és política: la rebel·lió és fer política, com també ho és la submissió i l'ovellisme que diu "a mi no m'interessa la política".
- Em sembla que t'estàs anant per les branques ...
- Em parles de la CNT... Sí, un milió d'afiliats dels quals si restes els que en la seva puta vida havien llegit un llibre anarquista... o un llibre; més els que encara que sabessin llegir, entenien molt poc de la dimensió del significat de la Revolució Social, et quedes amb la quarta part. I si d'aquests dos-cents cinquanta mil restes els oportunistes de tot tipus, llavors et queda una organització conscient de cent mil paios, sent molt optimista, i aquesta era la base amb la qual comptaven per fer la Revolució.
- Estàs pixant fora de test amb la teva argumentació, em véns a mi amb això d'anarquisme genètic, però després em surts defensant un anarquisme culte, perquè si per a tu és necessari si més no llegir per ser anarquista, llavors ara l'errat ets tu. Si seguim per aquí ens tirarem tota la nit parlant i jo no tinc temps per a això...
- Ah! No em vinguis amb el temps, ara. Tots preocupats pel temps,

que les assemblees són massa llargues, que aquesta pel·lícula que volem passar dura hora i mitja i és massa... Que aquest article és un totxo, ningú es llegeix això. Però de debò els companys necessiten tant temps? Per a què? Acabem aplicant la mateixa lògica industrial de l'administració del temps a la nostra vida social i a la nostra activitat política? Em diuen que necessiten temps, i després es tiren cinc hores naufragant per internet, fent-se palles o encara pitjor, jugant a videojocs.
- Ara sí que t'estàs passant, tens un concepte equivocat dels companys llibertaris, em sembla que estàs confonent gent conscient amb els teus companys de feina.
- Bé, pot ser, potser una mica... Però amb l'argument del temps la gent, fins i tot els nostres companys, cada vegada llegeixen menys, i sí, estic per un anarquisme culte. Llegir menys per a mi significa cultivar-se i formar-se menys, significa conscienciar-se menys i no desenvolupar la nostra capacitat d'anàlisi crítica. Estem, i ara m'incloc, reemplaçant les idees i el pensament crític, l'anàlisi profunda enfocada per a una acció eficaç, això que et pot donar un llibre, pel simplisme powerpoint, la comoditat de l'esquemeta de quatre paraules, la pel·lícula que ens volen vendre com a objectiva perquè estem en l'imperi de la imatge, i aquesta merda de frase de "la imatge que val mil paraules". I una merda! A mi que em deixin amb les mil paraules; els llibres amb dibuixets són pels nens.
Les restes de la flor morta sobre la taula, miraven sense mirar, sense vent ni tan sols podien volar.
- Després diuen no tenir temps per a l'activisme però sí que el tenen per al futbol, juga el Barça i deixen tot per veure el partit ...

Per un acolorit forat del mur va aparèixer una noia saltant, ballant, jugant, cridant...

- Escolteu, vosaltres, deixeu-vos de parlar gilipollades i veniu que ens anem a Plaça Catalunya i ens cal gent: ja van sortint els tancs de les casernes i estan avançant per Gran Via, tenim companys resistint a Via Laietana, al Raval, a Sants, als barris, ocupant televisions, places, ràdios, telefòniques, derrocant murs i centraletes internet, estem a Sants parant tots els trens estatals i internacionals, fins al Prat, on no es mou ni un vol. Estem cremant banderes i mobles, cadenes i passaports, uniformes i malsons. Vinga, moveu el cul!, que tothom està al carrer construint un món nou i vosaltres dos tancats aquí discutint de futbol!

Xarly Lavatelli

“Puff” és una onomatopeia

La fulla caigué de l’arbre. Com si d’un cotofluix es tractés, no va fer cap soroll i va tenir temps de descriure tres tirabuixons i dos salts mortals en la seva trajectòria.

Vaig mirar el sol amb els ulls mig tancats. La mà se me’n va anar instintivament cap a la panxa. Vaig recollir el llibre i la manta i vaig tornar cap a casa. Una cabana feta d’adob i palla orientada al sud. Una cassola plena de llenties fumejava a la cuina. Només entrar em va obrir el somriure. Ràpid: un plat, un got, un tovalló i quelcom de música, quelcom tranquil, càlid. Mentre menjava, una melodia que s’enfortia en intensitat, va començar a barrejar-se amb la que jo tenia a casa. Al principi, no me’n vaig adonar. El meu cervell estava immers en la tasca de regar les escaroles un cop acabés de menjar i va incloure la successió de notes de fora, intrusa, dins dels silencis de la que sonava a la meva cuina. De cop, me’n vaig adonar: hi havia una interferència. No era desagradable però era estranya. No sabia identificar els instruments. El trombó? La flauta? Travessera potser? Tant era. El que sí era inquietant era escoltar una música que no fos la meva. No podia ser. Mai havia escoltat res. I aquesta havia estat la meva decisió. No perquè hagués decidit tornar-me sord de cop. No era sord. Havia decidit instal·lar-me tant lluny com vaig poder de la civilització. Perquè no en volia saber res. Què significava allò? Fins aquí havien arribat? Estan en expansió? Merda. Tants eren ja? Què pesats amb això de la reproducció continuada. Com si el miracle de la vida donés sentit a la vida pròpia. Miracles, en fi. Mentre menjava les llenties, cullerada rere cullerada, vaig prendre una decisió. No pensava deixar que aquella nova situació m’afectés. No sabia què era, o qui eren, però se me’n fotia. No pensava invertir ni un segon de

la meva energia en esbrinar-ho. Prou coses tenia a fer. Amb una molla de pa vaig esclafar i recollir les quatre llenties que quedaven al plat. Mastegant encara em vaig aixecar, vaig deixar el plat a la pica i vaig prendre un plàtan del fruiter.

A cinc-cents metres del llac, l'istralix, amb els seus ulls grisos ben oberts, mirava fixament l'aigua, com es regirava. S'havia aixecat un vent fresc que feia tremolar tímidament la superfície, un mirall que jugava a reflectir el que li venia de gust quan li venia de gust. Una veu alta i tranquil·la, entonant el seu nom, el feu sortir dels seus pensaments. Hora de marxar, tornaria aquella tarda a la vora del llac.

L'Albert, després del plàtan, es prengué un infusió de fonoll. Agafà els estris de l'hort i marxà amb pas decidit. Li esperava una tarda intensa, el camp reclama atenció. Evidentment, podia dedicar-li menys esforç, però tractar menys curosament els vegetals li semblava una falta de respecte. Ja que havien de servir per nodrir el seu cos, el mínim que podia fer era tractar aquells éssers vius amb tota l'aigua, la llum i l'afecte que tingués a les seves mans. A més, li encantava parlar amb les seves verdures. Els hi explicava com li estava anant el dia, de què tractava el llibre que s'estava llegint, les fantasies eròtiques que tenia quan somiava, les noves receptes de cuina que s'inventava, la increïble velocitat amb què li creixien les ungles, etc. Elles sempre l'escoltaven, sempre estaven allà, contentes. I sinó, tampoc tenia gaires maneres de saberho. Era ignorant en llenguatge vegetal, no li varen ensenyar a l'escola. Elles eren amables, dolces, afables, silencioses. No com la Marina. Ella a vegades era allà i a vegades no. A vegades l'escoltava i a vegades feia cara d'avorrida i parlava en veu alta de les seves coses. Això l'enfadava. El feia posar vermell. Ella, quan el veia, somreia i li espetava: "no et posis així". "Ho has d'entendre: si tu et dones llicència per donar-me la brasa, jo me'n dono per desconnectar de la teva brasa quan em vingui de gust". Aquell comentari l'enfadava encara més. Ell no ho feia expressament. Li sortia així. Quina culpa tenia, era part del seu caràcter. De la seva educació, deia ella. Ell xiulava per les orelles i ella somreia.

- No somriguis!

Ella reia.

- No riguis dic!

Ella reia encara més i més fort. De sobte, es posà seriosa i el mirà inquisitivament:

- Què vols? Que t'envïi a pastar fang? M'avorreix veure com et costa plantejar-te certes coses.

L'Albert es girà per mirar-la als ulls però ja no hi era.

La llum del sol em feu obrir els ulls. La llum del sol en aquell paratge era més intensa, més nítida, que a Istralandia. I mira que a Istralandia teníem molt de compte amb rebre la millor energia fotosintètica possible. En depenia la nostra vida. Els altaveus dels istralandis bé asseguraven que en tenien cura. S'hi dedicava molt de temps en els projectes de depuració i alimentació energètics. Per això era un factor comú entre tots els altaveus, fossin del grup musical que fossin. I, també per això, estaven allà. La teoria de la inversió magnètica havia esdevingut una realitat i els altaveus havien donat el crit d'alarma.

La llum del sol em feu obrir els ulls. Encara era massa d'hora. Tenia son, els llençols eren massa gustosos com per desprendre's. Vaig encaixar la galta al coixí i vaig somriure. Quina hora seria en realitat? Bé, tant donava. Però, quantes hores de sol em quedaven? Això sí era important. Si havia de regar en dues tandes i llaurar la terra necessitava saber les hores de llum. Bé, més aviat, necessitava llevar-me ja, feina n'hi havia i segur que no l'acabaria abans que es pongués el sol. M'havia de llevar.

Era migdia, un sol fresc i intens cobria de llum el llac i els seus voltants. A un costat del llac, a una distancia prudencial, l'Albert treballava l'hort. Suava i regirava la terra amb les eines. Cantussejava una melodia d'anys passats mentre clavava una vegada i una altra l'aixada.

A l'altra banda del llac aparegué l'istralix, passejant. Els seus ulls grisos miraven encuriosits: ara el sol, ara el llac, ara el sol, ara el llac. De sobte, s'adonà de la presència de l'Albert i restà quiet, enmig del camí, palplantat. Als tres minuts d'estar allà arrencà el pas i es dirigí cap a l'Albert qui, immers en la seva feina, no s'havia adonat de la presència de l'istralix.

- Hola – digué l'istralix

L'Albert seguia treballant.

- Hola! - alçà la veu l'istralix.

- Què vols tu ara? - remugà l'Albert sense girar-se.- Passava per aquí i t'he vist.- Què? Però què dius? Fa una bona estona que xerrem!

- Com?

L'Albert alçà el cap de sobte. Es girà i llavors veié l'istralix. Obrí els

ulls i la boca li començà a tremolar mentre se li enrogien les galtes. Donà, arà, la volta sencera i cridà:

- Fora!

L'istralix, sobtat, donà un pas enrere.

- Però, escolta...
- Fora d'aquí! És que no m'has sentit? T'he dit que fora! Fora!

L'istralix donà tres passos enrere, girà i marxà corrents. En qüestió de segons havia desaparegut entre les herbes, que es bellugaven pel seu pas aixecat.

- Per què ho has fet? - li preguntà la Marina mirant-lo als ulls.
- Què feia aquest aquí? No veia que estava xerrant amb tu? No li han ensenyat res a casa sobre respecte o què?
- Potser no m'ha vist...
- Tant és. No tinc res a parlar-hi. Si vaig venir aquí fa tants anys és perquè no en vull saber res. Ni d'aquest ni de ningú. No m'agraden, m'exasperen, no els suporto, em fan fàstic, són penosos.
- Quants anys fa que et vas instal·lar aquí?
- No sé, no recordo...més de 25...o inclús 30...
- No t'enyores?
- De què? De qui? No, estic perfectament aquí.
- Llavors, per què parles amb mi?

L'Albert alçà els ulls però la Marina ja no hi era.

Vaig recórrer varis centenars de metres, amb el pas i el cor accelerat. Què em passava? Em vaig mirar les mans, d'un costat i de l'altre, em tremolaven. El front em suava i tenia els llavis freds. Què era tot allò? Mai el meu cos havia reaccionat d'aquella manera. Ni quan copulava amb algú. El cor em saltava dins del pit i tenia l'estómac en un puny. Fins i tot, hagués dit que els pulmons em vibraven. Però no podia, mai havia sentit allò llavors no podia saber què era el que sentia. Vaig deixar de caminar i vaig seure. L'aire que corria va assecar la meva suor i vaig tenir una sensació elèctrica, una tremolor breu però molt intensa que em va recórrer tota l'esquena. Amb els braços vaig rodejar els meus genolls i vaig tapar l'espai que quedava amb el cap. Vaig llençar el meu alè, càlid, a l'interior. De fons, sonà una melodia aguda. Havia de tornar. En breu començaria, els altaveus exposarien els següents passos a donar.

El sol s'acotxava lentament.

L'Albert recollia els seus estris i pensava en els ingredients que utilitzaria per fer la crema de raves que menjaria per sopar.

L'istralix, mentre arribava a la reunió general, es menjà dos càpsules de nutrició nocturna estàndard: sopat. Un cop al lloc, visualitzà l'espai matricialment: cercà fila i columna. Un cop localitzada la seva posició s'hi assegué. En qüestió d'uns minuts, tothom acabà de situar-se. S'encengueren els altaveus. Emplaçats cadascú d'ells en una cantonada diferent, cobrien acústicament tots els racons.

" Istralixs, ja som aquí. Després de varis dies, vàries setmanes, entre el viatge i instal·lar-nos, ja podem dir que som aquí. Encara no sabem amb precisió en quin moment començarà el procés d'inversió dels pols magnètics, però hem de començar a preparar-nos. Tant per les conseqüències com per l'alliberament de la font energètica que es troba al fons del llac. Els nostres científics es troben en una fase avançada de la investigació. Cada dia sabem més i millor.

Des del minut u en què s'iniciï la inversió començarà també el canvi de sentit del camp electromagnètic que envolta la terra. Aquest canvi de sentit tindrà un efecte directe en el subsòl. Les diferents capes de material terrestre que conformen el planeta entraran en fusió gradual. Hi haurà una homogeneïtzació. Les molècules dels diferents components químics que es troben a la terra s'aniran unificant. Segons les lleis de termodinàmica bàsica, durant tot aquest procés es desprendrà una gran energia que es traduirà en un increment de temperatura molt important. Els científics encara no tenen clar de quin gradient estem parlant. Tanmateix, la investigació segueix en base a la hipòtesis de que el gradient no serà suficient com perquè es doni el pitjor dels casos, que seria l'explosió de la terra. A més, la teoria de l'explosió no és gens ferma perquè s'haurien de tenir en compte les pressions, tan internes com externes, que, molt probablement, evitarien una descohesió del material que conforma la terra. No és tan senzill el procés de descohesió de la matèria.

El que sí que estem segurs és que el fort gradient de temperatura que es donarà provocarà diferents efectes. Entre ells, el que ens interessa ara mateix, és el fenomen d'evaporació de les aigües, tan dels mars com dels llacs i els rius. Aquest assecament de l'aigua massiu, en principi, pot semblar perjudicial per la vida, però no per la nostra. Al contrari. Gràcies als nostres científics, de vàries generacions, el nostre cos està prou evolucionat com per no necessitar aigua pel bon funciona-

ment del nostre metabolisme. Ho suplim gràcies a les nostres píndoles i batuts nutritius, que no necessiten aigua per la seva confecció. Aquest assecament d'aigua massiu, per contra, produirà l'alliberament de la font d'energia més neta i amb més potencial que existeix: la sal. La sal, després d'un procés de conversió a baixes temperatures, es transforma en un gel hídric sense produir gasos ni sòlids; és a dir, sense produir cap tipus de residu. Evitant, doncs, qualsevol necessitat de tractament i; per tant, d'impacte en l'ecosistema. Totalment sostenible."

L'istralix mirava les fulles de l'arbre que s'alçava darrera de l'altaveu de la cantonada esquerra. Tenien prohibit no parar atenció a l'altaveu quan hi havia sessió informativa. Tanmateix, l'istralix mirava però no escoltava. No podia parar de pensar en la seva trobada amb aquell ésser que treballava la terra. Era curiós. Ambdós s'expressaven en la mateixa llengua però no entenia els seus codis d'interacció. S'havia enfadat? S'havia alegrat en veure'l? L'havia avisat d'un perill proper? L'havia de tornar a veure. No sabia què li havia volgut transmetre. En el fons, tan li era. Havia sentit la sang que tenia a dins.

L'Albert, amagat entre la fullaraca, no donava crèdit al que veia i sentia. Aquella colla de lèmmings, sobredimensionats, tots vestits iguals, amb els cabells blancs estufats i els ulls grisos i blancs, s'havien instal·lat allà a esperar que el llac s'assequés. Doncs ja es podien quedar calbs, asseguts allà esperant. Colla de boles inútils. Esperant la inversió magnètica dels pols. I la bola de cristall quan la pensen treure? Quina espera més poc entretinguda. Qui sap, potser amb les pedres blaves aquestes que porten tots penjades del coll podien invocar al déu de la sal perduda i anul·lar l'agonia. Què farien ara? Cantar al voltant del llac? Li havia d'explicar tot allò a la Marina. Li encanten les coses noves, absurdes, estranyes, diferents.

La llum del sol em feu obrir els ulls. A mesura que les meves parpelles s'obrien vaig veure dos ulls grans i negres que em miraven divertits. En veure els meus, s'arreplegaren cap enrere i vaig poder veure també un nas i uns llavis rojos que somreien. La Marina havia dormit amb mi aquella nit. Vaig acostar poc a poc els meus dits a la seva pell sense arribar a tocar-la. Ella em mirava de cua d'ull. Vaig obrir el llençol per veure el seu cos, i el meu. L'alè se m'escalfà i vaig notar com la llengua se m'ensalivava. La seva panxa vibrà. Vaig tancar els ulls. En obrir-los, la Marina ja no hi era.

L'Albert s'aixecà ràpid del llit. Agafà la tovallola que penjava de la

porta de fusta i es ficà a la dutxa. Un cafè, una torrada i una cigarreta tranquil·la. Una parada estratègica al lavabo i marxà cap a l'hort.

Quina colla de folls aquesta gent. Tots grassos i grisos il·luminats per les seves pedres blaves. I tot això de la inversió magnètica? Què significava allò? Ara s'anaven a assecar els rius i els llacs? El llac era molt gran, molt extens i profund, massa volum. Impossible que s'assequés. I si era veritat? Si el subsòl entrava en aquest procés de fusió interna com deien, cert era que la temperatura pujaria una bogeria. Seria veritat? Feia molt de temps que no tenia cap informació des que succeïa fora del seu hort. Feia molt de temps que no mirava les notícies ni llegia cap llibre que no estigués vinculat amb el que ell considerava interessant.

Un petit cop a l'esquena el feu sortir dels seus pensaments. Es girà i veié al terra una pedreta embolcallada de flors i males herbes. Mirà al front i veié l'istralix que l'observava, quiet, com esperant. Llavors, l'istralix feu un salt endavant. Tres passes cap a l'esquerra, tres passes cap a la dreta. Girà sobre sí mateix i feu un salt de nou quedant-se allà on era.

- Què fas? - preguntà l'Albert sorprès.

- Un ball de presentació.

- De presentació de què?

L'istralix mirà l'Albert sorprès.

- Doncs ... de mi.

- De tu?

- Sí.

- Doncs jo no tinc res preparat.

L'istralix somrigué i digué:

- No em diràs "fora"?

L'Albert li girà l'esquena.

- Què vols?

- No ho sé ... - contestà l'istralix.

- Ja. Doncs mentre t'ho penses, vés i porta'm la corda aquella que hi ha dins del cabàs que m'he deixat allà. - assenyalà l'Albert.

L'istralix tornà a somriure i anà cap el cabàs. S'apropà a l'Albert.

- Què fas? - preguntà l'istralix.

- A tu que et sembla?

- Busques pedres de sodi i de potassi?

L'Albert el mirà amb cara de pòquer.

- Per què?

- Com que per què?

- Per què dreçar-les?

- Doncs perquè vols que sigui? Perquè creixin bé i poder recollir-les i degustar-les.

- Te les menges?

- Com que si me les menjo? No, me les poso de decoració al cul.

- Al cul? Vaja ... mai no havia pensat ... jo les faig servir per decorar els marcs de les finestres, no hi havia pensat mai com a decoració personal, és curiós ... perquè no se m'haurà ocorregut? Pot ser bona idea ...

L'istralix somrigué. L'Albert el mirava incrèdul.

- Passa'm la corda.

- Té.

Una fulla passà, giravoltant, per sobre de les cols llombardes que estaven a l'hort plantades, quasi llestes per ser recollides.

- Com és que heu vingut fins aquí?

- Bé ... és llarg d'explicar.

- Tinc tot el dia. Explica'm, si vols.

- Bé ... el cas és que els grups musicals s'han posat d'acord.

- Els grups musicals?

- Sí.

- Tan és. Continua.

- La comissió d'investigació ha donat una senyal d'alarma. En breu, no se sap quan però, hi haurà un procés de transformació a la terra. La qüestió energètica és primordial, està delicada. Se suposa que no en podem parlar amb estranys (el mirà seriós i després rigué) No sé, els altaveus van donant instruccions cada dia del que s'ha d'anar fent. Jo crec que no tenen gaire idea. Però bé, ja veurem. Estem aquí. S'assecarà el llac aquest (assenyalà cap al llac). En principi hi ha una multitud de sal al fons. Energia. Generarem neurones de sal (torna a riure). A mi m'encurioseix. No he vist mai un llac assecar-se. Serà un procés llarg? Serà de cop, en un dia? T'imagines? Obres i tanques els ulls per la nit i voilà! Ni una sola gota d'aigua!

- Potser l'assecarà algú durant la nit, mentre dormiu.

L'istralix el mirà sorprès.

- De nit? No crec. Els altaveus no n'han dit res. A més, per la nit fem altres coses ...

- Quines coses?

- Ens donem la mà ...
- La mà?
- Sí, la mà – somrigué l'istralix picarescament

L'istralix va fer un mig somriure.

- I fins quan us penseu quedar per aquí?
- Sí, fins quan?
- Hem vingut a instal·lar-nos!
- Com?
- Tu tens la intenció de marxar?
- Jo visc aquí!
- Perfecte! Així podrem conèixer-nos!
- Escolta, abans has dit que els altaveus us donen instruccions diàries.
- Sí.
- Llavors, us poden dir d'un dia per l'altre qualsevol cosa, no?
- Bé, si. Però ... no crec.
- Per què no creus?
- Hi ha altres maneres d'assabentar-se del que passarà.
- Ah sí?
- Sí.
- Quines?

L'istralix el mirà ombrívol.

- Qui ets?
- Com que qui sóc?
- Per què preguntes això?
- Com que perquè t'ho pregunto?
- Tan és, deixa-ho córrer.
- No et conec de res. Ni a tu ni a cap dels teus.
- Segur?
- M'has vist els cabells estufats blancs, els ulls grisos i creure en l'adoració de la sal?
- Suposaré que és així. Queda't amb què hi ha altres maneres de saber les coses i prou. Hi ha vàries hipòtesis sobre la taula, no només la de l'assecament dels llacs. Hi han hipòtesis més catastrofistes i, per tant, qüestions preparades i resoltes. Resoltes per marxar en cas de que sigui necessari i garantir l'espècie.
- Garantir l'espècie?
- Sí. Els istralix som massa importants com per extingir-nos.

- Per què?

- Com que per què?

- Sí, perquè creieu que sou tan importants?

- Doncs, perquè sí. Ens ho diuen des que som infants. Per alguna cosa ens ho diran, no? Ho deuen tenir estudiat, sinó no ens ho dirien.

- Qui sap, potser el vostre cor està fet de sal i no ho sabeu ... Potser sou energia comestible, de manera natural, que és el més important que hi ha, no? Si és així, no us preocupeu. La vostra espècie està garantida, sempre podreu acabar menjant-vos els uns als als altres.

L'istralix mirà l'Albert amb els ull oberts com taronges.

- Tranquil. Suposaré que estic bromejant. - somrigué l'Albert. - Escolta, fa una estona has dit que hi ha diferents hipòtesis sobre els efectes de la inversió magnètica, no només la de l'assecament dels llacs, quines són?

L'istralix el mirà amb posat greu.

- Jo no t'he dit res del procés d'inversió magnètica.

- Sí, sí que m'ho has dit.

- No, no t'ho he dit.

- Llavors perquè creus que conec la hipòtesis de l'assecament dels llacs?

- Perquè això sí que t'ho he dit.

- I el tema de la inversió magnètica també.

- No.

- Sí.

- No.

- Sí.

- Vols discutir sobre això?

- No m'agrada la gent que menteix.

- Mira - somrigué l'Albert - En això estem junts. A mi tampoc. L'altre dia et vaig seguir. Estava recollint els estris i pensant en el sopar, en una crema de verdures que volia fer. I vaig decidir seguir-te. No m'inspiraves cap confiança. Sobretot em generava malestar que n'hi hagués més com tu.

L'istralix endurí la mirada.

- Et creus molt important tu, no?

- Com?

- Deus ser una espècie de senyor del bé i del mal, no? Això de decidir

que algú no val la pena en base a haver creuat un parell “hola” i “fora” és perquè ets un savi únic en la teva espècie, no?

“Què faràs ara? Cridaràs o parlaràs? - li digué la Marina a cau d’orella.”

L’Albert esclatà a riure.

- Saps? Començo a pensar que estem més junts del que em pensava.

L’istralix el mirava extranyat.

- I doncs, em penses explicar les diferents hipòtesis de la inversió magnètica o ens quedarem mirant les pedres de la terra?

- L’altra hipòtesis que hi ha, la més significativa vaja, és la de l’explosió de la terra.

- Ja.

- Ja?

- Sí, ja. - somrigué l’Albert. L’istralix somrigué i continuà:

- Doncs si explosiona la terra, com bé suposaràs, se n’anirà tot a prendre pel cul.

- Que potser no estaria malament.

- Potser – somrigué l’istralix.- Tanmateix, no tothom pensa així. Se suposa que som una espècie important. I, el que molta gent no veu, uns més que altres.

- Uns més que altres?

- Sí. Uns més que altres. Els membres que formen part dels grups musicals i de la comissió d’investigació porten temps preparant i tancant els detalls per viatjar cap a Mart en cas que es veiés necessari.

- Qui són aquesta gent?

- Depèn. Hi ha de tot. N’hi ha de pèl-rossos, de pèl-negres i de pèl-rojos. Ja siguin purs o no.

- Què vols dir amb purs o no?

- Doncs que ja ho eren de naixement o no. Els que no, vol dir que varen néixer pèl-blancs i el cabell se’ls va canviar de color amb el temps.

- Amb el temps us canvia el color del cabell?

- No. Ens canvia si ens canvia la manera de ser.

- Llavors, es pot passar de blanc a no-blanc i de no-blanc a blanc?

- Escolta, això del viatge a Mart ... com ho pensen fer?

- En naus de metagrafit.

- Naus de què?

- És un material antic però molt dur i resistent. Fantàstic.

- Dur i resistent no és el mateix?
- No. - somrigué l'istralix.
- I, aquestes naus...
- Sí?
- On són?
- "Són invisibles ...- li xiuxiuejà la Marina"

FI

Lola Lupión

Rebel

- Corre. Vine cap aquí. Tenim tot el que necessites i molt més econòmic del que et penses. - És la frase que llueix a la pissarra amb grans lletres majúscules. Trenta-dos adolescents se la miren encuriosits. Guix blanc sobre fons negre.
- Aquest és l'enunciat que heu de comentar. No vull una anàlisis freda ni acadèmica. M'importa una merda si el subjecte està elidit o si hi ha sintagma verbal sense el nominal. De fet, tot el que heu aprés en la vostra curta vida entre quatre parets anomenades escola no us servirà de res. Vull que escriviu amb el cor, que traieu de dins el que us provoca aquest escrit. Sigueu crítics.

El presumpte professor Bernat Andreu repeteix aquestes paraules en cada una de les vint-i-tres aules que té assignades. No és un docent com els altres. Ell no ensenya res. Només té una funció. Detectar els rebels, estudiar-los, fer-ne un informe i enviar-los al centre de reeducació on romandran per sempre més, com uns vegetals innocus.

Té el cul pelat de llegir bajanades. La mala llet que demana no sol ser més que una crítica suau a la manera de redactar. Que si la primera frase és molt curta i potent, amb una sola paraula i un verb que crida com cap altre a l'acció "Corre". La frase del mig: "Vine cap aquí" apaga una mica la primera. La tercera, diuen, clama al cel per la seva obvietat i és una mostra clara que en realitat el que volen és vendre'ns alguna cosa. El setanta per cent dels alumnes opten per aquesta via. Un vint per cent s'emboliquen i no saben què posar. En realitat són els indecisos compulsius. Un nou per cent es creu artista i redissenya l'anunci. Aquests seran venedors. Només un justet u per cent es rebel·la. La majoria amb més odi que convicció. Amb més bilis que reflexió.

Quan Bernat elabora els seus informes i els té enllestits, els compara amb els historials dels alumnes. Mai no s'equivoca. Sempre coincideixen. El test es va idear fa deu anys, i de fet només serveix per confirmar els historials dels alumnes problemàtics. Els més viscerals ho enlles-

teixen ràpid amb redactats del tipus: "Ves i que compri ta puta mare". N'hi ha que es creuen poetes de la prosa "No sóc res sense tu, per això consumeixo fins a consumir-me a mi mateix.". N'hi ha de cosmopolites: "Fuck You" o fins i tot d'il·lustrats en revolucions de fa segles: "Prefereixo morir de peu que viure agenollat". Bé, molt bé. Alguns són intel·ligents, però tots són rebels. Els consumidors rebels no interessen i els intel·ligents encara menys. Cal tancar-los.

Avui, però, per primer cop en anys, en Bernat, en Bernat Andreu i Pi està sorprès. Ho està com no ho ha estat mai en la seva carrera. La redacció d'aquest noi és precisa, exacta i va més enllà de la rebel·lia. Descobreix el secret i no proposa canvis. Tot és força evident. Ha trobat el seu substitut. Ha nascut el nou inquisidor a rel del text més clarivident de tots:

- L'escrit que ens presenta neix de la necessitat d'activar un mecanisme consumista que a tot ésser humà el transporta a un estat temporal d'alegria. Inicialment apel·la a la compulsivitat fent que una ordre sigui atractiva. Talla de soca rel amb el dubte existencial de la por a equivocar-se, de la tria errònia. El venedor té el que necessites, no cal triar. El preu és increïblement baix, tampoc pagaràs de més. A partir d'aquí podem embrancar-nos en espais dialèctics cada cop més elaborats i el fet que el significat del conjunt no amagui un engany fa que en algunes persones provoqui un rebuig. Cal dir que tot el que es pretén és localitzar els rebels. Aquells que no s'han deixat enlluernar ni per l'enunciat ni per l'exercici. Ningú no coneix cap rebel adult, i és evident que no és pas cosa de l'edat. Els crítics són neutralitzats i aquesta, Sr. Bernat, és la seva feina. Ara compliré tretze anys i seré massa jove per substituir-lo. Però en uns pocs anys sé que s'haurà fartat de llegir rucades. Llavors vindrà a buscar-me i passaré a formar part del petit exèrcit d'inquisidors. Els pitjors elements de tots, els que sabem perfectament com funciona tot plegat, els que coneixem que el sistema és profundament nociu i abjecte però, al mateix temps, som els que hem triat col·laborar-hi, per tal que tot segueixi igual. Som els rebels que mantenim soterrada la rebel·lia. Pura escòria.

Albert Rigola

Ulls del món

Blaus, grisos, verds, marrons, de color de gos com fuig...

Rodons, ametllats, oblics, petits, grans, enormes...

Humits, vermellosos, expressius, lleganyosos...

Passegen la mirada pel paisatge què, des dels segments més elevats de la piràmide, reconforta les seves consciències.

El vol sinuós d'una pestanya escàpola d'un d'ells, descriu un tirabuixó durant la lenta davallada interrompuda - de sobte - per un aterratge forçós damunt la galta mig tapada per la flonja? manta? estampada que cobreix el sense sostre-rostre ... el desnonat legalment en nom de la justícia?! d'aquells d'allà dalt que dicten i aproven lleis per ser acomplides pels d'aquí baix. La llei - la d'ells - ... el fuet que doma sense deixar marques a la pell ... La llei - la d'ells - la corretja que estreny l'ànima i ofega la vida dels menys privilegiats.

Ulls ... ulls que miren d'esquitllentes la misèria que dorm arraconada en les cantonades brutes de les modernes places de ciment fred, guarnides amb mobiliari urbà de disseny: bancs - no, cadires- d'una sola plaça allunyades prudencialment les unes de les altres no fora que algun desaprensiu s'hi pogués estirar tot ell i fer-hi una becaina...

Ulls ... ulls que defugen l'ensopegada amb el farcell d'injustícia que creix cada dia vora els portals dels habitatges d'aquells que encara tenen alguna cosa... a perdre?, potser algun dia no gaire llunyà....

Ulls, ulls que miren i no hi veuen o

ulls que hi veuen però no miren

Ulls covards ... ulls impotents, potser

Mirades que s'enlluernen al passar davant els aparadors guarnits amb necessitats falses, creades pels garants del consumisme per alimentar la boca sempre afamada del gran tauró capitalista disposat a repartir les escorrialles entre els seus fidels deixebles...

Tenir, posseir, competir, enriquir-se econòmicament, trepitjar, marginar, ... en comptes de compartir, fer servir, col·laborar, enriquir-se humanament, ajudar-se mútuament, solidaritzar-se...

La superficial vida de plàstic rellisca llefiscosa des del vèrtex de la piràmide fins a la base, on s'enclota i desprèn gasos tòxics que contaminen amb succedanis del luxe les ments menys culturitzades, menys educades ... més desfavorides a causa de la desigualtat i la injustícia imperant en un món sense ordre ni sentit comú.

Psicosi, estrès, desnaturalització, manca de desenvolupament personal, crisi social, devaluació de valors humans ... elements que, amb llur força, ja estan fent trontollar tots els pisos d'aquesta piràmide classista injustament edificada en un terreny encara no ben bé erm ... encara reciclable amb la neta mirada d'altres ulls que sí que hi veuen, que pensen, que actuen, que esperen, que es deleixen per tornar la visibilitat a aquells que són invisibles als ulls de la gent ...

Hem obert els ulls

Ulls, ulls del món...

Pili Serra Pasqual

Fotografia: David Garcia Llecha

alguna cosa s'està coent a foc lent...